சக்கரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-12 } August { No-1.
தொகுதி-12 } ஆகஸ்டுமீ 1916. { பகுதி-1.

சந்ததிக் கழுது வந்திசெய் யாமை.

தமது வமிசம் பெருகுதற்குக் காரணமாகிய செயல்களைச் செய்யாதிருப்பவர் தமது வாழ்நாளின் பயனைப் பெறுவதில்லையென்பது நிச்சயமாமாகலின், ஒவ்வொருவரும் தமது வம்சம் பெருகுதற்குக் காரணமாய செயல்களை மறவாது செய்தல் அவர்க் கின்றியமையாத கடமையாம். தமது வம்சம் பெருகுதற்குக் காரணமாய செயல் நன்மக்களைப் பெறுதலாம். நன்மக்களைப் பெறாதவர்க்கு இம்மைப் பயனும் மறுமைப் பயனுமில்லையாமென்பதை நன்குணர்ந்தவர் யாது செய்வர்? தமது மனையாளோடு கூடிவாழ்வர். தமது மனையாளோடு கூடி நன்மக்களைப் பெறுதவர் இம்மைத் இன்பம் மறுமைத் இன்பமென்னு மிரண்டையும் யடைதற்குரியவராகின்றன ரென்பது தவறாத விஷயமாம். இது

"பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற், றென்னுடைய ரேனு முடையரோ—இன்னடிசில், புக்களையுந் தாமரைக் கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய், மக்களையிங் கில்லா தவர்" என்னு நளவெண்பா கூறுவதால் நன்கு விளங்குவதாம்.

ஒருவர் மற்றொருவரை நோக்கி, அவரது யோக க்ஷேமங்களை வினவும்போது, முன்னர் யாது வினவுகின்றனர்? தங்களுக்கெத்தனை பிள்ளைகளிருக்கின்றன வென்றன்றோ வினவுகின்றனர்? இதனால் புத்திர பாக்கியம் மிகச் சிறந்ததா மென்பது நன்கு விள

ன்றுமன்றோ? புத்திர பாக்கிய மில்லாதவர் மிகப் பெருஞ் செல்வ ராயிருப்பினும், அவரது வாழ்க்கை நல்வாழ்க்கை யாவதில்லையாம். ஒருவர் மிகப் பெரிய அன்புடையவராயிருப்பினும், அவர் தம் பிள்ளைகளோடு கலந்து பேசும்போது, அவர்க்குள்ள அன்பு மனைத்தும் தோன்று தொழிகின்றன. புத்திர பாக்கியம் அன்பத்தை வெளிப்படுத்தற்கு ஒரு நற் சாதனமாக விருத்தலின், புத்திர பாக்கியத்தைப் பெற வொவ்வொருவரும் தவறாது முயற்தல் வேண்டும். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் "பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பே றல்ல பிற— ஒருவன் பெறும் பேறுகளுள் அறிய வேண்டுவனவற்றை யறிதற்குரிய மக்களைப் பெறுதலல்லது பிற பேறுகளை யாம் மதிப்பதில்லை" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பதை நாம் நன்குணர்வோமாயின், புத்திர பாக்கியத்திற்கு மேம்பட்ட பாக்கியம் ஒன்றுமில்லை யென்பது நமக்குப் பிறழாது விளங்குவதாம். புத்திர பாக்கியம் பெறுதற்குரிய செயல்களைச் செய்யாது வேறு பாக்கியம் பெறுதற்குரிய செயல்களைச் செய்பவர் அப்பாக்கியங்களின் பயனைப் பூரணமாகப் பெறுவதில்லையாம்.

புத்திர பாக்கியத்தைப் பெற விரும்புகின்றவர் தமது மனையாளோடு கூடி யின்புற்று வாழ்ந்து வருதல் வேண்டும். கணவனொருவழி மனையா ளொருவழியாக விருக்குங் குடும்பத்தில் நன்மக்க ளுண்டாவதில்லையாம். ஒரு குடும்பம் மேலும்மேலும் விருத்தியடைவதற்குக் காரணமா யிருப்பவர் அக்குடும்பத்திற் பிறந்த நன்மக்களேயாகலின், நமது குடும்பம் மேலும்மேலும் விருத்தியடைய வேண்டுமென்று விரும்புகின்றவர் தமது மனையாளுடன் மனமொத்து வாழ்ந்துவருதல் வேண்டும். கணவனும் மனைவியும் மனமொத்து வாழ்வாராயின், அவர்க்குப்பிறக்கும் பிள்ளைகள் நற்குணநற்செய்கைகளுக் குறைவிடமா யிருந்து, தமது தந்தைதாயர்களுக்கு வேண்டியவற்றைத் தாம் பெரியவராகிய காலத்துந் தவறாது செய்துவருவர். இவ்வாறு செய்து வரும் பிள்ளைகளையுடையவர் தமது மூப்புப் (கிழ)ப் பருவத்தில் பெரிதும் வருத்தமுறுவதில்லையாம். குழந்தைப்பருவ முடையவராயிருக்கும்போது மழலைச் சொற்கள் முதலியவற்றாலும், பெரியவராகியபோது நன்மைதருங் காரியங்களைச் செய்வதனுலும் தம்மை மகிழச்செய்யும் பிள்ளைகளை யில்லாதவர் இம்மைப்

பயனையும் மறுமைப் பயனையு மடைவதில்லையாம்; ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் தமது மனையாளோடு மனமொத்து வாழ்ந்து நன்மக்களைப் பெறுதல் வேண்டுமென்பதை நம்மனோர்க் குணர்த்துதற் பொருட்டு நமது தமிழ்த் தேவதையாகிய ஔவைப்பிராட்டியாரவர்கள் "சந்ததிக் கழகு வந்திசெய் யாமை-ஒருவனது வம்சம் பெருகுவதற்கு அழகாவது அவன் தன்மனையாளை மலடியாகச் செய்யாமல் அவளோடு கூடிவாழ்தலாம்" என்றருளிச் செய்தனர்.

ஒருவன் தன்னிலை வளராது தேய்தற்குக்காரணமாகிய கல்வினைகளைச் செய்யும் புத்திரரைப் பெறுவனாயின், அவன் இறந்தபின் நல்லுலகஞ்சேர்வது நிச்சயமாமாகலின், ஒவ்வொருவரும் தமதுபுத்திரர்களைக் கல்விகேள்வி யறிவொழுக்கமுடையவராக்குதல் வேண்டும். தம்புத்திரர்களைக் கல்வி கேள்வி யறிவொழுக்கமுடையவராகச் செய்பவர்க்கு என்ன குறைவுண்டாம்? ஒரு குறைவு முண்டாவதில்லையாம். இக்கருத்துப்பற்றியே திருவள்ளுவநாயனார் "தம்பொரு ளென்ப தம்மக்கள் - தம்புதல்வரைத் தம்பொருளென்று சொல்லுவர் அறிந்தோர்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அச்சமுள்ளடக்கி யறிவகத்தில்லாக் கொக்கை (ஆடுகள் போன்ற) மக்களைப் பெறுபவர் எப்பயனையும் பெறுவதின்மையின், ஒவ்வொருவரும் தாம் நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவராயிருந்து, தமது புத்திரர்களையும் நற்குண நற்செய்கை யுடையவராகப் பழக்கி வருதல்வேண்டும்; அவ்வாறு செய்து வருபவர் தமதுபுத்திரர்வாயிலாகப்பெறுதற்குரியபயனை யடைவது தவறுவதில்லையாம். தசரதசக்ரவர்த்தி, பாண்டுவேந்தன் முதலாயினோர் நமது வமிசம் விர்த்தியாகவேண்டும்; நாம்நற்கதியடைதல்வேண்டுமென்று கருதியன்றோ புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறவிரும்பினர்? புத்திரபாக்கியம் பெறுவது பற்றி முயலாது, வேசி நாயகராக விருந்து வருபவர் அம்பி தனையாக ஆறிழிக்கவர் போல்வாராகவின், வேசி நாயகராக விரும்பாது, தமது மனைவியோடு மனங்கலந்து வாழ்ந்து, நன்மக்களைப் பெற்றிருப்பவர் இம்மையிலேயன்றி மறுமையிலும் நன்மையடைதற்குரியவரா யிருக்கின்றன ரென்பதை நம்மனோர் மறவாது கவனித்து வருதல் வேண்டும்.

புதல்வர்க்குத் தந்தையும் தாயும் தெய்வமாவரென்பதை நன்குணர்ந்து, தம் புதல்வரைத் தீநெறியிலொழுகவிடாது நல்வழியிலொழுகச்செய்து வருபவரது குடும்பம் மேன்மேலும் விருத்தியடைவதாம்.

பிரமசரியம், வானப்ரஸ்தம், சந்நியாசம் என்னும் மூவகையாசிரமத்திலிருப்பவர் அதித்துப் பிழைப்பதற்கிடமாயிருப்பவர் இருகஸ்தாசிரமிகளாகலின், இருகஸ்தாசிரமத்திலிருப்பவர் பிரமசரிய முதலிய நால்வகையாசிரமமும் விருத்தியாதற்பொருட்டும், அறம் வளர்தற்பொருட்டும், மறம் தேய்தற்பொருட்டும், தாம் நற்கதியடைதற்பொருட்டும், கண்ணிரண்டு மொற்றுமையாயிருக்தொன்றைப்பார்ப்பதுபோலத் தமது மனைவியோடொற்றுமையாயிருந்து, நன்மக்களைப் பெற்று, தமது குடும்பத்தை விருத்திசெய்து வருதல்வேண்டும்; இவ்வாறு செய்வதே அவர் வம்சம் பெருகுவதற்கு அழகாயிருப்பதாம்.

பகீரதன் கங்கையை கொண்டுவந்த தவத்தின் மாட்சிமையால், அவனது முன்னோர் நல்லுலகடைந்தனரென்பது நமக்கென்னவுணர்த்துகிறது? நற்புத்திரனொருவன் தனது தந்தைதாயர் தீவினைதேய்தற்பொருட்டு அவனை நோக்கிச்செய்யுந் தானதருமங்களால் அவர் நல்லுலகடைகின்றனரென்பதையன்றோ உணர்த்துகின்றது?

பிரமோத்தரகாண்டம்.

உந்து நீர்க்கட லுடுத்தபார் முழுவது மொருங்கே
வந்து தாதொழு மரசியல் வளமெலாம் பெறினு
மிந்தி ராதியர் பெரும்பதத் திருக்கைபெய் திடினு
மைந்த ரின்றியே வாழ்வது வாழ்வுமற் றன்றே.

கந்தபுராணம்.

மைந்த ரைப்பெறு கின்றது மாசிலாப்
புந்தி யன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதுந்
தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக் கேற்றிட
வந்த மிக்கட னாற்றுதற் கேயன்றோ.

இப்பிரயோகங்களிக்கு நன்குணர்தற் பாலனவாம்.

சில முக்கியமான குறிப்புக்கள்.

"சர்க்கரை கசப்பது வாயின்குற்றம்" என்பதுபோல் தற்காலம் இங்கிலீஷ்படித்த வர்ணாசிரம தர்மங்களைத் தொலைக்க வழிதேடும் போலி ஆரியர்கள் அநேகயுகங்களாகத் தங்கள் முன்னோர்கள் கூறி உரைகளையும் அநாதியாயுள்ள வேத சாஸ்திரங்களையும் நம்பாமல், யாரேனும் "ஐரோப்பியரொருவர் ஜாதி வித்யாஸம் பாராட்டவேண்டியதில்லை" என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதினால் அதை வெகு சிரத்தையாய்ப் படித்து அவ்வாறு அநுஷ்டிக்கத்தொடங்குகிறார்கள்! இதற்கு என்னகாரணமென்றால், 'கலிராஜனுகிய சர்ப்பத்தினாற்கடியுண்ட ஆசாமிகளாகிய இவர்களுக்கு இனிப்பைக் கட்டிக்கருப்புக்கட்டியாகத் தோன்றுவதேயன்றிவேறல்ல.' "கொள்ளென்றால் வாயைத் திறக்கிறதும் கடிவாளமென்றால் வாயை மூடுகிறதும்" குதிரையின் சுபாவமாம்; அதுபோல், தற்காலத்திய ஆசாரஹீனர்கள் தகப்பனார் தேடி வைத்த நிலத்துக்கும், பணத்துக்கும், தாங்கள் பாத்தியஸ்தரென்று சிவில்கோர்ட்டில் வழக்கிடுகிறார்கள்! தகப்பனார் அநுசரித்த மதமும் சம்பிரதாயங்களும் தங்களுக்கு உரியனவாமென்று நினைத்து அவைகளை ஏன் அநுசரிக்கவில்லையோ அறியோம்!! இதுதான் கலியின் கூத்துப்போலும்! "வெளியே சொன்னால் வெட்கம்" அடியில் வருவதை ஒவ்வொருவரும்படித்து வெளியே சொல்லாமல் இரகஸ்யமாய் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். காவேரி தீரத்திலுள்ள ஓரூரில் ஆங்கிலேய பாஷையைக் கற்று, விபரீதஞானமடைந்த சிலர் ஒரு சங்கம் கூடினார்கள். அவர்களுள் பிராமணர்கள் 3, முதலியார் 1, நாயுடு 1. இவ்வைந்து பேர்களும் சேர்ந்து ஏற்படுத்திய சங்கத்திற்கு "ஆச்சரிய (அல்ல, ஆசார) சீர்திருத்தச் சங்கமென்று பெயர்". ஆரம்பத்தில் ஜாதி வித்யாஸம் அவசியமில்லையென்ற ஓர் உபந்யாஸம் செய்து அதை எல்லோரும் ஆமோதித்தார்கள். முதலியார் எழுந்திருந்து 'ஆமோதிப்பது போதாது. அநுஷ்டிப்பதவசியம்' என்றார்; அந்தப்படி அவ்வைவர்களும் சம்மதித்து அருகிலிருந்த ஒரு ஆதிராப் பையனிடம் ஒரு பாத்திரத்தைக் கொடுத்து ஜலம் கொண்டுவரும்படி சொன்னார்கள். அவ்வாறே அவன் கொண்டுவந்தவுடன் இரண்டு பிராமணர்கள் அதைவாங்கி மடமடவென்று குடித்துவிட்டார்கள். முதலியாரும் நாயுடுவும் யாதொரு கஷ்டமுமின்றி அருந்தினார்கள். கடை

ஸியாக நின்ற பிராமணனுடைய மனம், அந்த ஜலத்தையுட்கொள்ளத் துணியவில்லை; பாத்திரத்தை உதடுவரையும் தூக்கினான்; அதை உட்கொள்ள மனம் இசையவில்லை. நீரைக் குடிக்காவிட்டால் மற்ற நால்வர்களும் அவன் மண்டையைப் பிளந்து விடுவார்கள். ஆதலின் அவர்களுக்கு ஸமாதானமாய் ஒன்று சொல்ல வேண்டுமென்று முதலியாரை நோக்கி "ஐயா" நீர் என் பிராமண்யத்தைக் கெடுக்கிறீர்? இதனால் நான் மாத்திரம் கெட்டுப் போகிறேனேயன்றி நீர் கெட்டுப்போகவில்லை. நாமெல்லோரும் ஜாதி வித்யாஸம் பாராட்டாமலிருப்பதற்கு வேறொரு வழியிருக்கிறது; இதோ 5 ரூபாய் கொடுக்கிறேன்; இதைக்கொண்டு ஒரு ஆடு வாங்கி கல்மூர்த் தோட்டியிடம் கொடுத்துச் சமையல் செய்யச்சொல்லி அவனுடன் நாம் சமபந்தியாய்ப்போஜனம் செய்யவேண்டும்; அப்படிச் செய்தாலன்றி நாம் ஜாதிவித்யாஸத்தை விட்டதென்பது ஏற்படாது என்றார். அதற்கு முதலியார் நான் பறையனுடன் சாப்பிடமாட்டேன்; அவன் தாழ்ந்த ஜாதி யென்றார். உடனே பிராமணன் நானும் இரத்தத் தீர்த்தத்தை உம்முடன் சாப்பிடமாட்டேன்; நீர் தாழ்ந்த ஜாதி என்றார். பிறகு சபையானது சர்வாபாஸமாகிக் கலைந்துவிட்டது; எல்லோரும் இச்சங்கதியை வெளியே சொல்லுகிறதில்லை யென்று பிரதிக்ஞை செய்துகொண்டு கலைந்து போனார்கள். ஆகா! என்ன அழகான ஸபை! அங்கத்தினர் செய்த காரியம் எவ்வளவு உபகாரமானது!

"கர்மத்தை எவ்வாறு ஒழிக்கலாம்" என்பது ஒரு கேள்வி. முள்ளை முள்ளாலேயே பிடுங்கி யெறிவதுபோலும் செம்பிலுள்ள களிம்பை அதற்கினமான புளியால் தேய்த்துப் போக்கடிப்பது போலும் கர்மத்தைக் கர்மத்தினாலேயே விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; நாம் செய்யவேண்டிய கர்மம் இன்னதென்பதைக் கர்மயோகத்தில் அறிந்துகொள்ளலாம். உதாரணமாக: நாம் வெளியே செல்லும்போது, ஸ்திரீகளைதிர்ப்பட்டால் அவர்களைப் பார்க்கலாகாது; கண்ணை (நேத்ரவிருத்தியை) மூடிக்கொள்ளவேண்டும்; அல்லாவது வெளியேயுள்ள வஸ்துக்களைப் பார்க்கவிடாது, உள்ளேயுள்ள ஆத்மாவைப் பார்க்கும்படி (ஆத்மாபிமுகவிருத்தியை) பழக்கவேண்டும். மனுஷ்யன் வீட்டில் வந்தால் தன் பெண்சாதியாயினும் அவள் நிர்வாணியாயிருக்கும்பொழுது பார்க்கலாகாது. இதனால் காமத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெல்லும் வழி

ஏற்படும். இன்னும் விரதாதிகளை அனுஷ்டிக்குமாறு கூறி யிருப்பது சரீரத்தில் அபிமானமற்றுப் போவதற்காகவே. மனுஷ்ய ன் இம்மாதிரிக் கர்மங்களைச் செய்வதால் மனதைத் தன்வச மாக்கி, அதை ஈசுவரனுடைய பாதாரவிந்தத்தைப் பற்றும்படி கட் டிவிட்டு, ஞானத்தால் ஆத்மாவைத் தரிசித்து முடிவில் பிரஹ்ம மாய் விளங்குகின்றான். மகா யோகியாயிருந்தாலும் அவன் கர்மம் செய்தே தீரவேண்டும். எவன் கர்மப்பிரஷ்டனாகிறானோ அவன் பதிதனென்பதில் தடையில்லை.

கர்மத்தை எப்போது விட்டு விடலாம்? கர்மத்தை யொரு போதும் விட்டுவிடலாகாது. ஆனால் பிரஹ்மவிசாரணை செய்யும் போது சிறிதுகாலம் கர்மத்தை விட்டிருக்கலாம். மற்றக் காலங் களிலெல்லாம் கர்மத்தைச் செய்தே வருதல்வேண்டும். தூங்கு கின்றவன் கைமலர்போல் கருமம் தானே நழுவவேண்டும். அதனை நாமே சோம்பலினால் விட்டுவிடல் கூடாது.

“கொக்கு ஒட்டையைப் பழித்ததுபோல்” என்று ஒரு பழ மொழியுண்டு. அதாவது ஒரு கொக்கு வழியே போய்க்கொண் டிருந்த ஒட்டையைப் பார்த்து ‘உன் கழுத்து நீளம்’ என்று பழித்தது! அதற்கு ஒட்டை, கொக்கை நோக்கி “நீ கண்ணாடியில் உன் கழுத்தைப் பார்த்துக்கொண்டால் என்னைப் பழிக்கமாட் டாய்” என்றது. அதுபோல் தற்காலம் பிராமணர்களைச் சூத்திரர் கள் பழிப்பதும், சூத்திரர்களைப் பிராமணர்கள் பழிப்பதும் வழக்கமாயிருக்கின்றன. உண்மையாக வேத சாஸ்திரங்களின் மூலமாகவும், ஸ்ரீகுருநாதன் மூலமாகவும் அநுக்ரஹம் பெற்றுத் தம் கடமையை நன்றாக அறிந்தவர்கள், இந்த அவிவேகிகளை இழுக்கும் போலிமதக் கலகவலையிற் சிக்கார். எல்லாரும் கடவு ளின் திவ்ய குமாரர்களாகவிருக்கின்றனர். ஒவ்வொருவரும் ஒவ் வொரு தொழிற்புரிந்து இவ்வுலகத்திற்கு நன்மை செய்து வரு வதைப் பார்த்து விவேகி ஆனந்தமடைய வேண்டும்.

T. K. இராமபத்ர சர்மா,
காரையார் கோவில்.

சந்திரனை விழுங்கின கழுதை:

[ஒரு கதை].

அயினுக்கு விடுமுறை நாள் வந்தது. "அயின்" என்றால் என்ன தெரியுமா? வண்ணார அருணாசலத்தின் கழுதை; அயினுக்கு ஓய்வு நாளென்றால் பயிர்த் தோட்டங்கள் ஹதம் என்றர்த்தம். என்ன செய்கிறது? எல்லாருக்கும் தாக்ஷிண்யப் பட்டவன் அருணாசலம்; அவன் கழுதையை ஒருவரும் பட்டிக்கு ஓட்டிக் கொண்டு போகிற வழக்கமில்லை. ஆதலால் ஓய்வு நாட்களில் அயினுக்குக் கொண்டாட்டந்தான். மூட்டைச் சுமக்கவேண்டிய வேலையில்லை; நல்ல தீனி; மேலும் விடுதலை. ஏன் சந்தோஷமிராது?

அயினுக்கு விடுமுறை நாள் வந்தது. அது பகல் முழுதும் தன்னிஷ்டப்படி ஊரெல்லாந்திரிந்து விலாப்புடைக்க மேய்ந்து விட்டுச் சூரியன் அஸ்தமித்த பிறகு தண்ணீர் குடிக்க வண்ணான் குளத்திற்குச் சென்றது. அன்று பௌர்ணமி தினம். சந்திரன் தனது பூர்ண கலைகளோடு மப்பு மந்தாரமில்லாத வானத்தில் தோன்றி மிகவும் அழகாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தான். அதனால், பூமியின் மீது, மாசு மறுவில்லாத ஒரு வெண் திரை போடப்பட்டது போலிருந்தது.

கழுதைக்குத் தாகம் பொறுக்க முடியவில்லை. உடனே அது சீக்கிரமாகக் குளத்திலிறங்கி நீர் குடிக்க ஆரம்பித்தது.

அயினுக்குப் பின்புறமாய்க் குளக்கரைமீது சில பேர் சந்தோஷமாக உட்கார்ந்து வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கிராமங்களில் பௌர்ணமி மிகவும் விசேஷமான தினம்; பட்டணங்களில் இரவிலே எப்போதும் நல்ல மின் வெளிச்சம் உண்டு. சந்திரனை ஒருவரும் எதிர்பார்க்கிறதில்லை. கிராமங்களில் அங்ஙனமன்று; அதிலும் பாழூரிலே பூர்ணசந்திரனுடைய தினத்தன்று எல்லாரும் வெண்ணிலவில் தங்களிரவைக் கழிப்பது வழக்கம்; மேலும், அக்கிரகாரத்தில் அப்பா! பிச்சு ஐயர் வீட்டுக்குத் தீவட்டித் திருடர்கள் வந்து போனது முதல், அந்த ஊர் ஜனங்கள் இரவில் சரியானபடி தூங்குவதில்லை. ஓரிடத்தில் கூத்து; மற்றோரிடத்தில் கரகம்; அக்கிரகாரத்தில் பஜனை; இங்ஙனம் இரவு முழுதும் சந்தடியாக இருக்கும் பாழூரில், பௌர்ணமியன்றால்

சந்தோஷத்திற்குக் கேட்பானேன்? ஆகையால் அன்று அவ்வூர் ஜனங்களிற் சிலர் வண்ணான் குளக்கரையில் காலம் போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அயிலு தண்ணீரில் வாயை வைத்துக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்தது. தாகசாந்தியினால் உண்டாகும் இன்பம் அதிக நேரம் நிலைத்திருக்கும் பொருட்டு, மெதுவாக நீர் அருந்திற்று. அது தண்ணீரில் வாய்வைத்த இடத்திலே சந்திரனுடைய பிரதிபிம்பத்தைக் கரையி லிருந்தவர்கள் கண்டார்கள்.

அயிலு ஒரு வாய்த் தண்ணீரிழுத்தது. உடனே நீரின் மீது வட்டமான அலைகள் உண்டாகி சந்திரனுடைய பிரதிபிம்பத்தைக் கலைத்தன; அயிலுக்குத் தாகவிடாய் தீர்ந்துவிட்டது. அது கரையேறும் சமயமாக இருந்தது. அப்போது வானத்திலே வடமேற்கு மூலையில் ஒருசிறிய கருமேகம் தோன்றி அதிவிரைவாக ஆகாயமுழும் பரவிற்று; உடனே எங்கும் இருளாயிற்று; குளங்கூட இருளில் அமிழ்ந்தது.

அதனால் கரையிலிருந்த கூத்து-கப்பன் தன்னருகிலிருந்த உடையானைப் பார்த்து; "என்ன! உடையானே! அருணாசலத்தின் கழுதை சந்திரனை விழுங்கிவிட்டதுபோ லிருக்கிறதே" என்றான். எல்லாரும் கலைந்து வீட்டுக்குப் போய் விட்டார்கள். உடையான் தனது தெருவிலுள்ள கணக்கனிடத்தில் போய் "அருணாசலத்தின் கழுதை அயிலு சந்திரனை வாயில் போட்டுக் கொண்டது" என்றான்.

கணக்கன்:—நிஜந்தானா?

உடையான்:—ஆம். என்ன இருள்பார்!

கணக்கன் சோவியிடம் சென்று, "கேட்டாயா, சோவி ஒரு சேதி" என்றான்.

சோவி.—என்ன?

கணக்கன்:—அருணாசலத்தின் கழுதை நிலாவை விழுங்கி விட்டது.

சோவி:—நிலாவையா!

கணக்கன்:—ஆமாம்; என்ன இருட்டு பார். இந்தச் சேதியை ஒருவரிடமும் சொல்லாதே.

சோவி:—ஏன்?

கணக்கன்:—இது ரகசியம்.

சோவி:—ரகசியமா-சரி.

இதைக் கேட்டபோதே சோவிக்கு நாவில் தினவெடுக்க ஆரம்பித்தது. உடனேபோய் வெல்லக்கடை வாத்தியிடத்தில் சொன்னாள். வாத்தி சுபிறுவுக்குச் சொன்னான். சுபிறு அக்கிர காரத்தில் மூக்கு ராமசாமி அய்யருக்குச் சொன்னான். மூக்கய்யர் தோட்டக்காரனிடமும், தோட்டக்காரன் மணியக் காரனிடமுமாக இங்ஙனம் வண்ணார அருணாசலத்தின் கழுதை நிலாவை விழுங்கின சேதி பாழூர் முழுதும் பரவிற்று.

பொழுது விடிந்தது. மந்தை வெளியில் கூட்டம். "சந்திரன் குளத்திலிறங்காது; கழுதையால் சந்திரனை விழுங்க முடியாது. ஆகையால் இந்தச்சேதி உண்மையாயிராது" என்று சிலர் சொன்னார்கள். அப்போது மூக்கு-ராமசாமி அய்யரும், அக்கய்யரும் சேர்ந்து "என்ன கழுதையால் சந்திரனை விழுங்க முடியாதா? உங்களுக்கென்ன தெரியும்? என்று சொன்னார்கள். உடனே "கேளும் உடையாரே" என்றார் அக்கய்யர்; "சென்ற வருஷம் சந்திர கிரஹணம் வந்ததே உனக்குத் தெரியுமா?

"தெரியும்" என்றார் உடையார்.

அக்கய்யர்:—சரி! ஒரு பாம்பு சந்திரனைச் சென்ற வருஷம் விழுங்கியிருக்க, அதே சந்திரனை ஒரு கழுதை இந்த வருஷம் விழுங்கக் கூடாதாமென்ன? தெரிந்ததா?

உடையார்:—அப்படியானல் இன்றைக்குக் கிரஹணம் சாமி.

அக்கய்யர்:- இந்தக் கிரஹணத்தைப் பஞ்சாங்கத்தில் காணோம். ஒருவேளை 8 நம்பர் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்தால் தெரியும்.

இதற்குள் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு போவதற்கு வந்த பறகூத்தான் சொன்னதாவது: "ஒருவேளை சந்திரனை மேகங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்ததோ என்னமோ அதைப் பார்த்தீர்களா" ஐயமாரே?

"பறப்பயலே, உனக்கென்ன தெரியும்? உன் வேலையைப் பாரடா. நாங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது நடுவில் வந்து உளறுகிறாய். மாடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு போ. இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது என்று படபடப்புடன் சொன்னார் மாப்பிள்ளை சுப்பய்யர்.

எல்லாரும் சேர்ந்து, அன்றிரவு சந்திரன் தோன்றுவிட்டால் அரவு நிலாவை விழுங்கினது உண்மையே யெனத் தமக்குள் தீர்மானஞ் செய்துகொண்டார்கள். உடனே கூட்டங் கலைந்து, ஒவ்வொருவனும் இரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

(வரும்)

N. சுப்பிரமணிய அய்யர்,
புதுவை.

கதா விநோதமாலை.

All Rights Reserved.

முன்னொருகாலத்தில் இவ்வவனியின்கண் லக்ஷதத்தன் என்னு மொரு அரசன் அரசுபுரிந்து வந்தனன். இவன் மிகச் செல்வம் படைத்தவன். அவனுக்குத் தன்னிடம் யாசிப்போர்க்கு லக்ஷம் பொன்னுக்குக் குறைந்து கொடுப்பதே தெரியாது. எவருடனேனும் அவன் சிறிதுநேரம் வார்த்தையாடினால் அவனுக்கு லக்ஷம் கொடுப்பான். அவன் வறுமையாளர்களின் வறுமைக்கு வறுமையைச் செய்துவைத்தான். இதனால் லக்ஷதத்தன் என்னும் அவனுடைய பெயர் பிரசித்தி யடைந்திருந்தது. அவ்வரசனுடைய மாளிகையின் வாசலில் க்ஷமாதத்தன் என்பவன் அல்லும் பகலும் உட்கார்ந்திருப்பான். அவனது ஆஸ்தி அவன் இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு கந்தைத்துணி மாத்திரமே; அவன் தலையில் சடை விழுந்திருந்தது. அவன் கோடைகாலத்திலும் மாரிகாலத்திலும் அவ்வரண்மனை வாசலைவிட்டு நகருவதில்லை. அரசன் க்ஷமாதத்தன் அரண்மனை வாசலைக் காத்திருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே போவான். க்ஷமாதத்தன் அவ்வரண்மனை வாசலில் காத்திருந்து மிகக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அரசன் தயாளுவாயிருந்தும் கொடையாளியாயிருந்தும் க்ஷமாதத்தனுக்கு யாதொன்றும் கொடுக்கவில்லை.

ஒருநாள் அரசன் வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றபொழுது அவனைத் தொடர்ந்து கையில் ஒரு தடியை யெடுத்துக்கொண்டு க்ஷேமாதத்தன் போனான். வனத்தில் மன்னவன் கையில் வில்லேந்தி வாகனத்தின்மீது அமர்ந்தான். அவனைச் சுற்றிலும் சேனையுமிருந்தது. அரசன் அம்புமாரிபொழிந்து புலி, காட்டுப்பன்றி, மான் முதலியவைகளைக்கொன்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுதும் கால்நடையயிருந்த க்ஷேமாதத்தன் அவ்வரசனுக்கு முன்பாகத் தனியாய்த் தன் தடியால் பல மிருகங்களைக் கொன்றுகொண்டிருந்தான். அரசன் இதனைப்பார்த்து "இவன் மிகவும் பராக்ரமசாலியாயிருக்கிறான்" என மனத்தில் மெச்சிக்கொண்டான் இவ்வாறிருந்தும் இறைவன் அவனுக்கு யாதொன்றும் கொடுக்கவில்லை. அரசன் வேட்டையாடிக் களைத்தபின் விடாயாற்றிக் கொள்ளத் தன் நகரமடைந்தான். க்ஷேமாதத்தன் மீண்டும் முன்போலவே அவ்வரசன் மாளிகை வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

பின்பு ஒருநாள் லக்ஷதத்த மன்னவன் தனதுதேசத்தின்மீது படையெடுத்து வந்திருந்த பகைவர்களை எதிர்த்து முறியடிக்கச் சென்றான். அவ்விடம் ஒரு பெரும் போர் நடந்தது. அந்த யுத்தத்தில் க்ஷேமாதத்தன் அரசன் முன்னிலையில் தன் கருங்காலித் தடியால் பல பகைவர்களைக் கொன்று சௌரியத்தைக் காட்டினான். அரசன் தன் சத்துருக்களைத் தோற்கடித்துத் தன் நகருக்குத் திரும்பினான். ஆனால் க்ஷேமாதத்தன் பராக்கிரமத்தைப் பார்த்தும் அவனுக்கு ஒன்றும் கொடுக்கவில்லை. இவ்வாறு க்ஷேமாதத்தன் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு ஐந்து வருஷங்களைப் போக்கினான்.

ஆறுவது வருஷம் பிறந்தபிறகு ஒருநாள் வேந்தன் க்ஷேமாதத்தனைப் பார்க்கையில் மன்னனுக்கு தயையுண்டாகி "இவ்வளவு காலமாய் வருத்தப்படுகிறான்; நாமிவனுக்கு ஒன்றுங் கொடுக்கவில்லை; ஆகையால் இவனுக்குத் தெரியாதபடி இவனுக்கேதாவது கொடுத்துப் பார்ப்போம். இந்த நிர்ப்பாக்கியனுடைய பாவம் இன்னும் அற்றுப்போய்விட்டதோ இல்லையோ வென்பதையும் இலட்சுமி கடாட்சம் இவனிடம் உண்டாயிருக்கிறதோ இல்லையோ வென்பதையும் பார்த்துவிடலாம்" என்று ஆலோசித்தான். பின் தன் பொக்கிஷத்தில் நுழைந்து ஒரு கொடி யெலுமிச்சம்

பழத்தை யெடுத்து அதை இரண்டாய்ப் பிளந்து, அதில் இரத்னங்களை நிரப்பி ஒரு வெம்புடம்போலச் செய்தான். பின்பு மன்னவன் தன் ஆஸ்தான மண்டபத்திற்கு வெளியில் சபைகூட்டிக் கொலுவிருந்தான். அதற்கு அந்நகரத்து ஜனங்கள், பட்டம் கட்டிய சிற்றரசர்கள், அமைச்சர்கள் முதலிய யாவரும் வந்தனர். அவர்களுடன் க்ஷமாதத்தனும் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது அரசன் அன்புடன் "ஏ க்ஷமாதத்தா? இங்கே வா" வென்று கூப்பிட்டான். அவன் அரசன் தன்னை யழைத்ததைக் கேட்டு மகிழ்வுற்று அரசனுக்கு எதிரில் நின்றான். அரசன் அவனை "அடே க்ஷமாதத்தா? நீயாக ஒரு சுலோகத்தை இயற்றிச் சொல்" என்று கட்டளையிட்டான்; அதைக்கேட்டு க்ஷமாதத்தன் அடியிற் கண்ட பொருளுள்ள ஒரு சுலோகத்தைக் கூறினான்:— நதிகள் யாவும் நிறைந்திருக்கும் கடலை யடைந்து நிரப்புகின்றன; வறண்டு கிடக்கும் குளங்கள் குட்டைகளை நிரப்புகிறதில்லை. அம்மாதிரியாகவே இலட்சுமி தேவியானவள் செல்வமுள்ளவர்களுக்கு மேலும் மேலும் கொடுக்கின்றாள்; நிர்ப்பாக்கியனு யிருப்பவன் கண்ணெதிரிற் படுவதில்லை.

அரசன் மேற்கண்ட கருத்துள்ள சுலோகத்தைக் கேட்டுச் சந்தோஷமடைந்து விலையுயர்ந்த இரத்னங்கள் நிறைந்த அவ்வெலுமிச்சம் பழத்தை அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான். அச்சமயத்தில் அச்சபைக்கு வந்துள்ளோர் சர்வ மரியாதையால் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் "இந்த க்ஷமாதத்தன் எவ்வளவு நிர்ப்பாக்கியனா யிருக்கிறான். மன்னவனுக்கு யாரிடம் இருமை யுண்டாகின்றதோ அவர்களின் வறுமைக்கு வறுமை வந்துவிடுமே? இப்பொழுதோ இந்த ஏழையை அழைத்து சகல ஜனங்களும் பார்க்கப் பிரியமாய்ப் பேசி முடிவில் ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்? உண்மையாகவே யாவருக்கும் இஷ்டத்தைக் கொடுக்கும் கற்பக விருக்ஷமானது அதிருஷ்டஹீனன் போனால் புரசை மரமாகி விடுகிறது" என்று பேசிக் கொள்ளத் தலைப்பட்டார்கள்.

அந்த க்ஷமாதத்தன் இரத்னங்கள் நிறைந்த அந் நாரிஞ்சிப் பழத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு தக்கித்துக் கொண்டு வெளியே செல்லுகையில் "ராஜலக்ஷ்மி" என்னும் புதிய சன்னியாசி எதிரே வந்தான். அவன் நாரிஞ்சிப் பழத்தைப் பார்த்து அதை

சிறந்ததென்று நினைந்து சுதமாதத்தனுக்கு ஒரு தானமாகக் கொடுத்து அப்பழத்தை வாங்கிக்கொண்டு அரசனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டு கொடுத்தான். அரசன் அது தான் கொடுத்த பழமென்றறிந்து அப்புத்த சன்னியாசியை "உமக்கு இப்பழம் எவ்வாறு கிடைத்தது" என வினவினான். அதற்கு அப்புத்த சன்னியாசி தனக்கு சுதமாதத்தன் கொடுத்தான் என்றார். அரசன் அதைக் கேட்டு வியப்புற்று அந்தோ? அவ்வேளைப்பிராரினிவினை இன்னும் நீக்கவில்லையே? எனத் துக்கித்து அதனை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு நிமிஷம் கழித்து சபையினின்று எழுந்திருந்து தன் நித்ய கர்மானுஷ்டானஞ் செய்யச் சென்றான். சுதமாதத்தன் அத்தானியை விற்று ஆகாரஞ் செய்துவிட்டு எப்பொழுதும்போல அரச மாளிகையின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

மறுநாளும் மன்னவன் முதனாளைப் போல ஒரு பெரிய சபை கூட்டினான். நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் பலரும் அரசனைக் காண வந்தனர். அங்கு சுதமாதத்தனும் வந்து சேர்ந்தான். அரசன் சுதமாதத்தனைப் பார்த்து முன்போலவனைத் தன்னருகில் வரவழைத்து, அவனையுட்கார வைத்து, அவன் முன்னர்க் கூறிய சுலோகத்தைத் திரும்பச் சொல்லச் சொல்லி சந்தோஷமடைந்து முதல் நாள் கொடுத்ததுபோல உள்ளே இரகசியமாய் இரத்தினங்கள் வைக்கப்பட்ட ஒரு எலுமிச்சம் பழத்தை அவனுக்கு இனாமாக அளித்தான். அதனைப் பார்த்து சபையோர் ஒருவர்க்கொருவர் "இப்பொழுது இராஜ சந்தோஷம் வீணாய் விட்டதே? இவன் தரித்திரம் இன்னும் தீரவில்லை." எனப் பேசிக்கொண்டனர். அந்த சுதமாதத்தனும் அப்பழத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு வெறுப் படைந்து "அரசன் இரண்டாந் தடவை கருணை கூர்ந்தும் வீணாய் விட்டது" என்று நினைத்துக்கொண்டு வெளியில் போனான். அப்பொழுது அவ்விராஜ்ஜியத்தில் வந்த ஒரு புது உத்தியோகஸ்தன் எதிரே வந்தான். அவன் சுதமாதத்தன் கையிலிருந்த பழத்தைப் பார்த்து அதனைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டி, ஒரு ஜோடி வஸ்திரம் கொடுத்து அப்பழத்தை விலைக்கு வாங்கி அரசனை அவைக்களத்திற்குச் சென்று எலுமிச்சம் பழத்தைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தான். அரசன் அது தான் கொடுத்த பழமென்றறிந்து அவனை "உனக்கு இப்பழம் ஏது" என வினவினான். அதற்

கவன் அது தனக்கு ஸுமாதத்தனிடமிருந்து கிடைத்ததென்று கூறினான். அதனைக் கேட்டு வேந்தன் "அந்தோ? இலக்ஷ்மிக்கு இன்னும் இவனிடம் மனமிரங்கவில்லையே" என்று ஆலோசித்து மிக்கத் துக்கித்து சபையை விட்டு எழுந்திருந்தான். ஸுமாதத்தன் வேஷ்டியைக் கடை வீதிக்குக் கொண்டு போய் அங்கு ஒரு துணியை விற்று ஆகாரஞ் செய்து கொண்டு மற்றொரு துணியை இரண்டாய்க் கிழித்துத் தான் உடுத்திக்கொண்டான்.

திரும்ப மூன்றும் நாளும் அரசன் சபை கூட்டினான். அதற்கு முன்போல நகரத்தாரனைவரும் ஸுமாதத்தனும் வந்துசேர்ந்தனர். அரசன் ஸுமாதத்தனை யழைத்து அவன் முன்னாட்கூறிய சுலோகத்தை மீண்டும் சொல்லச் செய்து முன்போல் ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தையே கொடுத்தான். இதனைப்பார்த்துயாவரும் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஸுமாதத்தன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு வெளியேபோய்த் தன்னை இரவேந்த அரசனுடைய ஆசைநாயகியாகிய ஒருதாசியிடம் கொடுத்தான். இராஜஸன்மானமாகிய விருக்ஷத்தின் மெல்லிய கிளையைப் போன்ற அவ்வரச நாயகியானவள் ஸுமாதத்தனுக்குப் பின்னாலுண்டாகப் போகும் பலனுக்கு அறிகுறியாக (ஒரு கிளை புஷ்பம் கொடுப்பதுபோல) அவனுக்கு ஒரு பொன் நாணயம் கொடுத்தாள். ஸுமாதத்தன் அன்றையதினம் அதை வைத்துக்கொண்டு ஆனந்தமாயிருந்தான். அம்மையல் கொண்ட தையல் அரசனிடம்சென்று பிரியத்துடன் பழுத்தும் அழகாயுமிருந்த அப்பழத்தைக் கொடுத்தனள். அரசன் அது தான் கொடுத்த பழமென்றறிந்து தன் காதலியை "அது எவ்விதம் கிடைத்தது" என வினவினான். அதற்கவள் "தனக்கு ஸுமாதத்தன் கொடுத்ததாகக் கூறினாள். இதனைக்கேட்டு அரசன் சிந்தையுற்று "இன்னுங்கூட திருமகள் கடாக்ஷம் அவன் மீது படவில்லையே? அவன் தீவினை இன்னும் அழியவில்லை யாகையால் அவன் நான் கொடுக்கும் பரிசுகளைப் பலனற்றதாக வென்னுகின்றான். அந்தோ இதற்கு என்ன செய்வது? எனத் துக்கித்து எலுமிச்சம்பழத்தை ஓரிடம் பத்திரமாய் வைத்துவிட்டு எழுந்து தன் நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்யத்தொடங்கினான்.

மறுபடி நாலாம் நாளும் வேந்தன் முன்போலவே சபைகூட்டினான். அதனில் சிற்றரசர்கள், அமைச்சர்கள், நகரவாசிகள் முதலியவர்கள் மிகுதியாய் வந்திருந்தமையால் மிக்க நெருக்கமாயிருந்தது. அங்கு க்ஷமாதத்தனும் வந்திருந்தான். அவனை அரசன் அண்மையில் வரவழைத்து, உட்காரச்செய்து, முன்போல சுலோகஞ் சொல்லச்சொல்லிக் களிப்படைந்து திரு அதே எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தான். அது சாஸ்திரிகள் கையில் வந்ததும் தவறிக் கீழேவிழுந்து இரண்டு துண்டாயிற்று. உடனே உள்ளே மறைந்து வைக்கப்பட்டிருந்த இரத்தினங்கள் வெளியில் விழுந்து சபாமண்டபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்தன. இதனைப்பார்த்து ஜனங்கள் "அஹோ! இந்த மர்மம் நமக்குத் தெரியாததால் மூன்றுநாள் வீண் பிரமக்கொண்டிருந்தோம். மன்னவன் கருணை இவ்வாறன்றோ இருக்கின்றது" எனப் பேசத் தலைப்பட்டனர். அதனைக் கேட்டுச் சோமன் "இவனுக்கு இலட்சுமி கடாக்ஷமின்றாயிருக்கின்றது என்பதை அறியவே இவ்வாறு பரீக்ஷை செய்தேன்; மூன்று நாளாய் இவன் பாபம் தீரவில்லை. இன்றையதினம் இவன் பாபம் தீர்ந்துவிட்டமையால் இன்று இலக்ஷ்மி அவனுக்குப் பிரஸன்னமாயிருக்கிறாள்" எனக்கூறி அவனுக்கு ஆபரணங்களோடு கிராமங்கள், யானைகள், குதிரைகள் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவனை ஒரு சிற்றரசனாக்கினான். சபையோர்களும் நகரவாசிகளும் மன்னவனை மெச்சிக்கொண்டார்கள். அரசன் க்ஷமாதத்தனுக்கும் சபையோர்க்கும் விடைகொடுத்துவிட்டுத் தான் தன் மாளிகைக்குச் சென்றான்.

மேற்கூறிய சரிதத்தால், பொறுத்தவர் பூமியாள்வார் என்பதும், அவசரப்படுவது கூடாதென்பதும், சௌரியம் வாய்ந்தவன் மேன்மையடைவான் என்பதும், கொடையால் புகழுண்டாகுமென் முற்காலத்தில் குடிகள் இராஜ சபைக்குச் செல்வது வழக்கமாயிருந்ததென்பதும், ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது தோன்றியபடி கூறும் ஜனங்களை வாயை மூடுவது கூடாமையென்பதும் பிறவும் வெளியாகும்.

Pandit M. M. Narayanasamy Aiyar,
Mudikondan.

சர்வஞ் சின்மயம்.

"வருங்கற் பகவின் விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல் வியும் புழுவென், சுருக்கச் சொல்லும் பயன்கேளாய் தோன்ற விங்குள் ளனவுஞ்சித், தொருங்கப் புறத்துஞ் சித்தெல்லை யுள்ளதுஞ் சத் தெல்லைபற, செருங்குற் றதுஞ் சித்தி யான்சித்து நீசித் தலை நிறைசித்தே"

என்று வாசிட்டன் கூறுவதைச் சிறிதுற்று நோக்குவோமா யின் "சர்வம் சின்மயமே" என்று செவ்விதாய் விளங்கும்.

சர்வம் சின்மய மென்பது வடமொழி வாக்கியமாம். எல்லாம் அறிவின் காரியமென்பது இதன் பொருளாம் "எல் லாம்" என்பது நான்முகப்பிரமன் முதல் துரும்பீறுக வுள்ள (தேவர், மக்கள், நரகர், விலங்குகள், ஊர்வன, பக்ஷிகள், பூச்சி புழுக்கள், தாவரங்கள், பொன், கல், முதலிய) சேதனு சேதனுத் மகமான பௌதிக உலகங்கள் யாவையுங் குறிக்குஞ் சொல் லாம்.

அதிர்ஷ்டமாயும் சாஸ்திரப் பிரமாணத்திறுற் சித்திக்கும் சுவர்க்க நரகங்களும், மற்ற அண்டங்களும் "எல்லாம்" என்னும் பதத்தில் அடங்கு மென்றறிதற் பாலதாம். "சித்து" அல்லது அறிவென்பது ஆன்மா அல்லது பிரஹ்ம வடிவ ஞானமாம். "மயம்" என்பது காரியம் அல்லது வடிவமாம்.

"எல்லாம் பிரஹ்ம வடிவ அறிவின் காரியம் அல்லது எல் லாம் பிரஹ்ம வடிவமேயாம் என்பதிதன் இரண்ட பொரு ளாம்.

காரணமின்றிக் காரியந் தானே உண்டாதல் கூடாதென்பது நியாயமாதலால், சர்வதிரிசியப் பிரபஞ்சங்களும் ஒரு காரணத்தி னின்று தான் உண்டாயிருத்தல் வேண்டும். இக்காரணந்தான் பிரஹ்மம். பிரஹ்மம் எங்ஙனம் உலக காரணமாமோ அதைச் சற்று ஆராய்வாம்.

காரணம் இருவகைத்து. ஒன்று உபாதானம்; மற்றொ ன்று நிமித்தமாம். ஒரு குடத்திற்கு மண் உபாதான கா ரண மும் குயவன் நிமித்த காரணமுமாம.

காரியப் பிரபஞ்சங்களுக்கு பிரஹ்மம், குடத்திற்கு மண்ணைப் போல் உபாதானமா? அல்லது குலாலனைப் போல் நிமித்தமா? என்ற சந்தேகம் உண்டாகலாம். பிரஹ்மம் ஒன்றே உலகத்திற்கு உபாதானமாயும் நிமித்தமாயும் இருக்கிறது. சிலந்திப் பூச்சி, தன் வலைக்குத்தானே உபாதானமாயும் நிமித்தமாயும் இருத்தல் போலாம். இங்ஙனங் கூறின்,

“சிலந்தியின் ஜடசரீரம் அதன் வலைக்கு உபாதானமாயும் சேதனம் நிமித்தமாயும் இருக்கிறது. இங்ஙனமே பிரஹ்மத்தின் ஜட சரீரம் உலகத்திற்கு உபாதானமாயும் சேதனம் நிமித்தமாயும் இருத்தல் வேண்டும். இருக்கவே பிரஹ்மத்தினிடத்தில் பரஸ்பரம் விருத்தமான ஜடசேதன பாகங்கள் சித்திக்கும். சித்திக்கவே பிரஹ்மமாகிய சேதனம் கண்டமாய், கண்டப் பொருள்கள் எங்ஙனம் அநித்தமாமோ அங்ஙனமே பிரஹ்மமாகிய சேதனமும் அநித்தமாய் முடியும். ஆதலால் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜகத்காரணத் தன்மையைக் கூறுதல் நலமுடையதாகுமா” வென்று சந்தேகம் உண்டாகலாம். மேற்கூறிய சிலந்தி திருஷ்டாந்தத்தில் சிலந்தியின் சரீரம் வலைக்குப் பரிணாமி உபாதன காரணமாம். உபாதான காரணம் ஆரம்பம், பரிணாமம், விவர்த்தமென மூவகைத்து. ஒரு சரீரத்திற்கு, கை, கால், தலை, உடல் முதலியன ஆரம்ப உபாதன காரணங்களாம். தயிர்க்குப்பால் பரிணாமி உபாதன காரணமாம். (கயிற்றரவு திருஷ்டாந்தத்தில்) அரவிற்குக் கயிறு விவர்த்தோபாதானமாம்.

உலகிற்குப் பிரஹ்மம் விவர்த்தோபாதான காரணமேயன்றி பரிணாமி உபாதானமன்று. பிரஹ்மத்தை உலகிற்கு ஆரம்ப பரிணாமி உபாதானமென்று கொண்டாலல்லவோ பரஸ்பரம் விருத்தமான ஜட சேதன பாகங்களாகிய இரண்டு சத்தியப் பொருள்கள் சித்திப்பதன் மூலமாய் “ஏகமேவாத் விதீயம் பிரஹ்மம்” என்ற சுருதிக்கு விரோதமாய்ப் பிரஹ்மம் கண்டமாயும் அநித்தியமாயு முடியும். விவர்த்தோபாதானமாகக் கொண்டால் யாதும் விரோதமின்றாம். எங்ஙனம்? கயிற்றில் தோன்றும் அரவு தோற்ற மாத்திரத்தில் விளங்கி, தனது விவர்த்தோபாதன காரணமாகிய கயிற்றின் இருப்பிற்கு விரோதி யாவதில்லையன்றே? அங்ஙனமே சர்வப் பிரபஞ்சங்களும் தோற்ற மாத்தி

ரத்தில் விளங்கும் காலத்தும் தமது விவர்த்தோபாதான காரணமாகிய பிரஹ்மத்தின் இருப்பிற்கும், விளக்கத்திற்கும் விரோதியாவதில்லையாம். ஆதலால் பிரஹ்மம் உலகத்திற்கு அபின்ன நிமித்தோபாதான விவர்த்த காரணமெனச் சித்தித்தது.

ஆம். கயிற்றரவு திருஷ்டாந்தத்தில் மயக்கம் நீங்கிக் கயிறென்றறிந்த பின்னர் பாம்பு தோன்றுவதில்லை. பிரஹ்மத்தைத் தவிர உலகம் இன்றென்றுணர்ந்த பின்னரும் உலகந் தோன்றுகின்றதே" யெனின் கானலிற் றோன்றும் நீர் கானலைத் தவிர இன்றென்றுணர்ந்த பின்னரும் கானல் ஜலம் தோற்றுவது போல பிரஹ்மத்தைத் தவிர உலகம் இன்றென அறிந்த பின்னரும் உலகம் தோற்றும். இத்திருஷ்டாந்தமும் தவறுடையதாகும். ஏனெனில் கானல் நீர் அநுபவ யோக்கியமன்று. ஆனால் உலகமோ கண், காது மூக்கு முதலிய இந்திரியங்களுக்கு அநுபவ யோக்கியமாம். ஆதலால் மனத்தினிடத்திற்றோன்றும் சொப்பன உலகைப் போல் பிரஹ்மத்தினிடத்தில் சர்வதிருசியப் பிரபஞ்சங்களும் தோற்றுகின்றன. சொப்பன உலகிற்கு உபாதானமும், நிமித்தமும் மனமே யாவதுபோல சர்வ திருசியப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் உபாதானமும் நிமித்தமும் பிரஹ்மமேயாம்.

இக்காரணத் தன்மை மாயா உபஹித பிரஹ்மத்திற்கே சித்திக்குமே யன்றி சுத்தப் பிரஹ்மத்திற்குச் சித்திப்பதில்லையாம். தானே பாம்பாகத் தோற்றக்கூடிய சக்தி கயிற்றில் இருப்பதால் தான் பாம்பு தோன்றுகிறது; இங்ஙனமே தானே உலகமாய்த் தோற்றக்கூடிய சக்தியையுடைய பிரஹ்மந்தான் விவர்த்தோபாதானமாகும். அச்சக்தியற்ற சுத்தப்பிரஹ்மம் விவர்த்தோபாதான காரணத் தன்மையைப் பெறுவதில்லையாம். ஏன்? சக்தி (காரிய உலகம்) இன்மையின் எங்ஙனம் பிரமம் நீங்கிய காலத்தில் கயிற்றினிடத்தில் தோன்றிய பாம்பானது மித்தையாய் அங்ஙனம் பாம்பாகத் தோற்றுவிக்கும்படியான கயிற்றின் சக்தியும் மித்தையாய்ப் போகின்றனவோ அங்ஙனமே ஒரு காலத்தில் நானாவாகத் தோற்றும் சர்வப் பிரபஞ்சமும் மித்தையாய் இங்ஙனம் தோற்றுவிக்கும்படியான பிரஹ்மத்தின் சக்தியும் மித்தையாய் முடிகின்றன. ஆதலால் சுத்தப் பிரஹ்மம் ஒன்றே சத்தியம், சக்தியான மாயை மித்தையாமெனப் பெறப்பட்டது.

பிரஹ்மம் சத்தியமெனக் கொண்டால் மூக்காலத்தும் இருக்க வேண்டும். உலகம் தோன்றும்போதும் பிரஹ்மம் தோற்ற வேண்டும். அப்படி உலகம் தோன்றும்போதும் பிரஹ்மந் தோற்றுவது யாருக்கும் அநுபவமில்லை. ஆகலால் பிரஹ்மம் சத்தியமென்பது எங்ஙனங் கூடு"மென்பது சிலருக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம். பிரஹ்மம் உலகம் தோன்றும்போதும் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கிறது. இது யாவருக்கும் அநுபவமேயாம்; எங்ஙனமெனின், இது பாம்பு என்னும் பிரமம் நீங்கிய காலத்து "இது கயிறு" என்கிற உண்மை ஞானம் உண்டாகின்றது. "பாம்பு" என்கின்ற விசேஷ ஞானம் உள்ளபோது "கயிறு" என்கிற விசேஷ ஞானம் இல்லாமலிருக்குமேயன்றி மயக்க காலத்திலுள்ள இது என்கிற சாமான்ய ஞானம் தெளிவு காலத்தில் இல்லாமலிருக்கவில்லை. மற்றோ, மயக்க காலத்திலும் தெளிவு காலத்திலும் அநுகதமாயிருக்கின்றது.

இங்ஙனமே மித்தையாகிய சர்வ திருசியப் பிரபஞ்சங்களும் தோற்றுகிற காலத்திலும் பிரஹ்மம் சாமான்ய வடிவமாய் இருந்துகொண்டு, அம்மித்தையாகிய பிரபஞ்சங்களை விளக்கிக் கொண்டும் மூக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் சத்தியமாயிருக்கின்றது. உலகப் பொருள்களெல்லாம், அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களோடு கூடியனவாயிருக்கின்றன.

கடமென்னும் பெயர் "நாமமாம்". அளவு குவிவு முதலியன அதன் "ரூபங்களாம்". கடம் இருக்கிறதென்பது "அஸ்தியாம்". கடம் விளங்குகின்ற தென்பது பாதியாம். அது வேண்டுமென்னும் இச்சைக்கு விஷயமாயிருப்பதால் பிரியமாம்." இவற்றில் அஸ்தி, பாதி, பிரியவடிவ மூன்று அம்சங்களும் "சகல பதார்த்தங்களிலும் வியாபகமா யிருக்கின்றன.

ஒரு பதார்த்தத்திற்குள்ள நாமரூபங்கள் மற்றொரு பதார்த்தத்திற்கில்லையாம்; ஆதலால் அவ்வியாபகமாம்.

ரஜ்ஜு" ஸர்ப்பாதிகளில் அநுகதமான "இது" என்னும் அம்சம் எங்ஙனம் சத்தியமோ அங்ஙனமே எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் வியாபகமான அஸ்திபாதிபிரியங்கள் அதிஷ்டானமாயுஞ் சத்தியமாயும் இருக்கின்றன.

யிற்றதுவுகள்போன்று நாமரூபங்கள் கற்பிதமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் அஸ்தி, பாதி, பிரியங்கள் சேதனாம்சங்களாம். நாமரூபங்கள் அவித்தை அல்லது மாயையின் அம்சங்களாம். இச்சேதனாம்சங்கள் சர்வதிருசியப் பிரபஞ்சங்களுக்கு மூன தாகவே கற்பிதமாகிய நாமரூப அம்சங்களை யொழித்து நோக்கின் அவை சின்மயமாகவே விளங்குகின்றன. ஆதலாற் றான் "ஸர்வம் சின்மயம் நானுமென்பது சிந்தித்தும் இன்று தீர்ந்தே யுள்ளது. இரண்டாவதில்லை" என்று சுருதிகள் கூறுகின்றன. இங்ஙனம் எல்லாம் பிரஹ்ம வடிவமாக நோக்குவதே அகண்டாகார விருத்தியெனப்படும். இதனை யிடைவிடாது அப்பியசிப்பதால் அனுபத்தைத் தாத்தக்கசித்தவிகற்பங்கள் யாவும் ஒழித்து அகண்டைகரச சொரூபமாய் விளங்கலாம். ஆதலால் "சர்வம் சின்மயம்" என்கின்ற பாவனையை மனிதப் பிறவி யெடுத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இடைவிடாது அப்பியசித்து அகண்டைகரச சொரூபமாய் விளங்க முயலுதல் வேண்டும்.

ந. சுப்பிரமணிய அய்யர்,

திருவேட்டீசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

காமத்தால் வரும் கெடுதி.

(1) திருப்பதிமலை யோரத்துள்ள கிராமங்களுள், ஒரு கிராமத்தில் வேங்கடராமனென்னுமொரு உழவனிருந்தான். அவன் செயற்கை யறிவிற் குறைந்தவனாக விருப்பினும் இயற்கை யறிவில் மேம்பட்டுச் சமயோசிதமாகப் போகநதும் செய்யத் தக்கனவற்றைத் தக்க காலங்களிற் செய்து முடித்தும், தனது கிராமத்தாரிடத்தும் தனது கிராமத்தைச் சூழ்ந்துள்ள கிராமத்தாரிடத்தும் அன்பாயிருந்தது முடையவனாக விருந்தான். அவனொருநாள் காலையில் மலையோரத்துள்ள தனது விளைநிலத்தில் ஏர் கட்டி யுழுதுகொண்டிருக்கும்போது, ஒரு வேங்கைப்புலி, மலையின்மீதிருந்திறங்கி மிகு வேகமாக அவ்வுழவன்மீது பாயவந்தது. அவன் புலியின் பாவையை யறிந்திருந்தவனாதலினால், புலியை நோக்கிப் "புலியாரே! நீரேன் வேகமாகப் பாய வருகின்றீர், உமக்கு யாது வேண்டும்? அதைக் கூறினால் தவறாது யான் கொடுக்கின்றேன்" என்று கூறினான். அதுகேட்டு, அப்புலி சற்று

யோசித்து நின்று, இவனுக்கு நமது பாஷை தெரிந்திருந்தலால் இவனைக் கொல்லுதலடாது; இவனது கலப்பையிற் கட்டியுள்ள கொழுத்த இவ்விரண்டு எருதுகளையும் கொன்றுண்பதே தக்கதா மென்று நிர்மானித்து, அவ்வுழவனை நோக்கி 'ஓ உழவனே!' உனக்கு எங்களுடைய பாஷை தெரிந்திருக்கின்றமைபற்றி, உன்னைக் கொன்றுண்ண, எனக்கெண்ணமுண்டாகவில்லை; உன்னுடைய இவ்விரண்டெருதுகளும் நன்றாய்க் கொழுத்துப் பூரித்திருந்தலால், அவற்றைக் கொன்று தின்ன வந்தேன்; இவ்விஷயத்தில் நீ தடைசெய்தால் நிச்சயமாகச் சாவாய்'' என்று கூறி அவ்விரண்டெருதுகளின்மீதும் பாய வாலை யசைத்தது. அது கண்டு, அவ்வுழவன் தைரியமாக அப்புலியினெதிரே போய் நின்று, புலியாரே! நீரேனிக்காரியத்தைச் செய்ய முயலுகின்றீர்? யானுமக்குப் பிரியத்தோடு கொடுக்க விரும்பியிருப்பதைப் பெற்றுக்கொள்ளும் பாக்கிய முமக்கில்லைபோலும்! இந்த அற்ப எருதுகளின்மீதாசைப்பட்டு, அந்தப் பாக்கியத்தை யிழந்து விடலாமா?'' என்றான். அவன் கூறியவற்றைக் கவனித்துக் கேட்ட புலி உழவனை நோக்கி, நீ எனக்குப் பிரியத்தோடு கொடுக்க விரும்பியிருப்பதை விரைவாகக் கூறு; இல்லாவிட்டால் உன்னையுங் கொன்றுண்பேன் என்று கூறிற்று. அதற்கவ்வுழவன், தலைமீது கைகூப்பி வணங்கி, ''புலியாரே! இவ்வாறு கோபித்துக் கொள்ளலாமா? எனக்கொரு பெண்ணிருக்கின்றாள்; அவளுடைய அழகிற்குத் திருமகளையும் ஒப்பாகச் சொல்லுதல் கூடாது; அவளொவ்வொருநாளும் என்னை என்னழகிற்கொத்த புருஷனைச் சம்பாதித்துத் தரல் வேண்டும் என்று தொந்தரவு செய்கின்றாள்; நான் சில வருஷங்களாகப் பல விடங்களிலும் அவள் கூறியவாறு தேடிப் பார்த்தேன்; உம்மைப்போன்றிளமையும், அழகும், ஆண்மையுமுடைய புருஷனை நான் பார்க்கவில்லை; யான் தங்களுக்கவளை விவாகஞ் செய்விக்கலாமென்று யோசிக்கின்றேன்; அவள் தங்களைக் கணவனாகப் பெறுதொழியின் அவளது வாழ்நாள் சாம்பவி ஊற்றிய நெய்க்கொப்பாகும். தங்கள் விஷயத்தில் என் புத்திரிக்கு யாதொராட்சேபமு மிராதென்று நினைக்கின்றேன்; தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தயவுசெய்து கூறியருளல் வேண்டும்'' என்று மிகப் பயந்தவனைப்போன்று பணிவாகக் கூறினான்.

(2) புலியானது அவன் கூறியவற்றை யெல்லாம் கேட்டுப் பரவசமாகி "எங்கே உன் பெண்ணிருக்கின்றாள்? நான் வந்து பார்க்கலாமா? கூட வரலாமா?" என்று கூறிற்று. அதற்கவன் "புலியாரே! தாங்கள் என் வீட்டிற்கு வரவேண்டுவதின்று; சிறிது நேரம் இவ்விடத்திலேயே தயவுசெய் திருங்கள். நான் விரைத்தோடிச் சென்றவளை யழைத்து வந்திவ்விடத்திலேயே தங்கட்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கின்றேன்; சீக்கிரமாக உத்தரவு தாருங்கள்" என்று கூறினான். அதற்குப் புலி "உழவனே! உம்மிஷ்டப்படி செய்யலாம்; சீக்கிரஞ் சென்று பெண்ணை யழைத்து வாருங்கள்; வரும்போது அவளுக்கென்னுடைய அழகு ஆண்மை முதலியவற்றைச் செவ்வையாக விரித்துக் கூறுங்கள்; உமது மகள் விஷயத்தில் யான் பூரண விசுவாசமுடையவனாக விருப்பேன் என்று தழுதழுத்துக் கூறிப்படுத்தது. அவ்வுழவன் அதினின்றே விரைந்தோடுவது போற் காட்டிச் சிறிது தூரஞ் சென்று, ஒரு புதரிடத்து மறைவாகச் சில நேரமிருந்து, பிறகு, அப்புலிக்கெதிரே விரைந்தோடி வந்தான். புலியவனைப் பார்த்துக் கோபத்தோடு "எங்கே பெண்? ஏனழைத்து வரவில்லை? என்னுடைய சொரூப மின்னமு முனக்குத் தெரியவில்லையா? சீக்கிரஞ் சொல்" என்றது. அதற்கு உழவன் "ஒரு வார்த்தை தங்களிடத்துக் கூற வேண்டும்" அதை பற்றித் தான் வந்தேன்; பெண்ணை யழைத்து வருவது பற்றி யாதொரு தடையுமில்லை" என்றான்; அதற்குப் புலி "அந்த வார்த்தை யென்ன? சீக்கிரஞ் சொல்" என்றது. அதற்கு உழவன் "என் பெண்ணினிடத்துத் தங்களது இளமையைப் பற்றியும், அழகைப்பற்றியும், ஆண்மையைப்பற்றியும், உடம்பினமைப்பைப்பற்றியும் செவ்வையாகக்கூறி இப்போதே வா என்று கூறினேன்; அதற்கவள் அவரது கைகளில் நகங்கள் நீளமாக விருக்கின்றன வென்று கூறினீரே; அவர் என்னைக் கட்டித் தழுவும்போது, அந்த நகங்கள் எனது திருவாகிய மேனியில் பட்டாலென்ன செய்வது? அந்த நகங்களை வாங்கி விடும் பட்சத்தில், யான் தாங்கள் கூறிய புருஷனை விவாகஞ் செய்து கொள்வதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை என்று கூறுகின்றாள். நகங்களின் விஷயமாய்த் தான் சிறிது யோசிக்கின்றேன்; அவையில்லாத பட்சத்தில் யாதொரு தடையுமில்லை" என்று கூறினான். "ஆத்திரக்

காரனுக்குப் புத்தி மட்டு" என்னும் பழமொழிக் கப்புலி யிலக்காக நின்று இந்தப் பாழும் நகங்களிருப்பது பற்றியன்றே அந்தக் கன்மனி என்னைக் கலியாணஞ் செய்து கொள்ள மாட்டேனென்கிறாள்; இந்த நகங்களா லாவத் தக்கது ஒன்று மின்றே; உமது கையிலுள்ள கத்தியினால் எனது நகங்களை வாங்கி விடுங்கள்; நீங்கள் இனிமேல் விஷயமாக அஞ்ச வேண்டுவதில்லை; விரைவாக யான் கூறியவாறு செய்யுங்கள்" என்றாத்திரத்தோடு கூறிற்று. அதனுடைய ஆத்திரத்தைக் கண்ட உழவன், தானும் விரைவாக நகங்களைக் கத்தியால் வாங்குவது போல நடித்து, அதனிரண்டு கைகளிலுள்ள நகங்களிலெவ்வளவு வாங்க வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் வாங்கி யெறிந்து விட்டு, விரைந்து பெண்ணை யழைத்து வருவது போல நடித்து, பெண்ணை யழைத்து வரட்டுமா? பெண்ணை யழைத்து வரட்டுமா? என்று புலியை நோக்கிக் கூறினான். புலி "அதற்கென்ன தடை விரைந்து போங்கள் என்று கூறி, அவனது வருகையை ஆவலோடு பார்த்திருந்தது. அவ்வுழவன் முன் போன்றே விரைந்தோடிச் சென்று, ஒரு புதரில் மறைந்து சிறிது நேர மிருந்து பிறகு விரைந்தோடி வந்தான். அது கண்டு புலி பெருங் கோபத்தோடு கர்ஜித்து இன்னுமா பெண்ணை யழைத்து வரவில்லை? அழைத்து வாராமைக்குக் காரணமென்ன? காரணங் கூறாவிட்டாலுன்னை இச்ச அறையிற் கொன்று விடுவேன்" என்று கூறியது. அதற்கவ்வுழவன் நடு நடுங்கினவனைப் போன்று பாவனை காட்டிப் "பெண்ணைவிட்டுக் கொண்டு வருவதற்குத்தடை யென்பது சிறிதேனுமின்று; என் பெண் நான் கூறும் இந்த வார்த்தையை புலிவேந்தனுக்குக் கூறி வந்தால், பிறகு நான் வருவேனென்று கூறுகின்றாள்; அந்த வார்த்தையைக் கேட்டருள வேண்டும்" என்றான்.

(3) அதற்கப்புலி என்னாசை நாயகி கூறிய வார்த்தை யாது? அவள் சொன்னவாறு செய்வதற்குத் தடையுண்டோ? என்றது. அதற்குழவன் என்னாசை நாயகனே! நான் கூடித் தழுவிக் குலாவும்போது முத்தமிடாதிருக்க முடியுமா? என் பிரிய நாயகனுக்குக் கோரப்பற்க ளுண்டென்று நீங்கள் கூறியதைக் கேட்க எனக்குப் பயமாயிருக்கின்றது; அப்பற்களில்லாத பட்சத்திலந்த நாயகனைக்கூடுவதற் கிப்போதே வருகின்றேன்" என்று கூறுகின்றாள். "கோரப் பற்களைத் தாங்களொழித்து விட்டால்தொந்தாவிற்கே யிடமில்லாமற் போம்" என்றான்.

ஆசை பயமறியாது; "மோகம் முன் பின்னறியாது" என்னும் பழமொழிக்கிலக்கியமாக நின்ற புலி இந்தக் கோரப் பற்களைப் பற்றிய இவ்வளவு தூரம் பேச வேண்டும்; கூடிய சீக்கிரத்தில் உமது கையிலுள்ள மாம்வெட்டுங் கத்தியால் எனது கோரப் பற்களையெல்லாந் தட்டிப் பிடுங்கி யெறியுங்கள்" என்றது.

(4) வேங்கடராமனென்னு மவ்வுழவன் மிகுவினயமாகப்பேசி, அப்புலியின் கோரப்பற்களையெல்லாம் மாம் வெட்டுங் கத்தியாற் றட்டித்தட்டிப் பிடுங்கி யெறிந்துவிட்டுச் சந்தோஷத்தோடு, அதனையிதோ நின்று பெண்ணையா அழைத்துவர வேண்டும்? அழைத்து வரட்டுமோ? என்றுகூறி, அதன் பிடரிமயிரை யிழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு போய்க் கலப்பையிற் கட்டி உழவாரம்பித்தான். புலியென்ன செய்யும்? பெண்ணாசையாலிப்படி பேதைமையானேமே? இவ்வுழவனிடத்தினின்றுந் தப்பிப்போவதெப்படியென்று வருத்தமுறலாயிற்று என்னு மிக்கதையினால் பெண்ணாசை சகல அநர்த்தத்திற்கு மேதுவென்பது நன்குவிளங்கும். பெண்ணாசையை யொழித்தவரே பேதைமையை ஒழித்தவராவர்; பெண்ணாசை யெல்லாக்கேடுகளுக்கும் மூலமாக விருத்தலின், அதனையெவ்வாற்றாலேனு மொழிக்கமுயலுதல்வேண்டும். சந்திரனுக்குச்சாபமுண்டானதும், இந்திரன் மைந்தனா சயந்தனுக்கு இரண்டு கண்ணுமொன்றானதும், இராவணன் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் நாசமானதும் பெண்ணாசையினாலன்றி வேறெதனாலாம்? "பிறர் மனைவியரைப் பெற்ற தாய்" என்று கருதி ஒழுகுகின்ற வில்லறத்தாரும், அரிவையரியாவரையும் ஆதி பராசக்தியென்று கருதுகின்ற துறவறத்தாருமன்றோ நற்கதியடைதற்குரியவராவர். பெண்ணாசையை யொழிக்க முயலாது, எவ்வளவு காலம் வேதாந்தங்கேட்டாலும் ஒரு சிறிதும் பிரயோஜனமின்றாம். பெண்ணாசையை யொழித்து வேதாந்தங்கேட்டு, கேட்டவாறொழுகுகின்றவர்களே பரமேசுவரனருளுக்குப் பாத்திரராகி பரானந்த நிலையையடைவர்.

நாடகம்.

நாடகம் என்றால் நடிப்பது என்று பொருள். நாடகம் என்னும் பெயர்ச்சொல், நாடு என்னும் வினைப்பகுதியை அடியாகக்

கொண்டது. நடிப்பது என்பதில் நடிப்பு + அது = நடிப்பது என்றாயிற்று; அஃதாவது எது நடிப்போ அது நாடகம்; நடிப்பு என்றால் ஒரு மிருகத் தன்மையோ, தெய்வத் தன்மையோ, அசுரத் தன்மையோ, அல்லது வேறு தனக்கன்னியமாயுள்ள வஸ்துக்களின் தன்மையோ, ஆகிய இவைகளிலேதாவதொன்றைத் தான் மேற்கொண்டு நடப்பதற்கு நடிப்பு என்று பெயர்.

நாடகம் என்பதில் நாடு + அகம் = நாடகம்; அஃதாவது, அகம் = ஆத்மாவை; நாடு = கட்புக்கொள்; ஓ புத்தியே! நீ ஆத்மாவை இரேகித்ருகக் கொள் என்பது பொருளாம். எவ்வாறெனில், தோட்டி வேடம் போட்டு நாடகத்தில் நடிக்கும் ஒரு பிராமணன், தனக்குள்ளே நான் பிராமணன்; தோட்டி அல்ல; சூத்திரதாரியின் உத்தரப்படி தோட்டியின் வேடம் பூண்டிருக்கிறேன் என்று தன்னை வேறுகண்டு நின்றதுபோல, நாடகத்தைச் சேர்த்தோர்கள், இத்தேகமாகிய நாடக சாலையில் சூத்திரதாரியாகிய ஈஸ்வரரின் உத்திரவின்மேல் இந்திரியங்களென்றும், அந்தக்கரண மென்றும் வேஷம் பூண்டிருக்கிறேன்; உண்மையாக நான் இந்திரியங்களன்று, மனமாதி அந்தக் கரணங்களன்று; உண்மையாக நான் ஆத்ம ஸ்வரூபம்தான் என்று எவ்வாறு அநுபவிக்க வேண்டுமோ அதை உணர்த்துவதற்காகவே நமது மூன்னோர்கள் நாடகம் ஏற்படுத்தி வைத்திருப்பது. ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயம் சொல்வதைவிட அம்மாதிரி தான் நடத்திக்காட்டுவது மிகவும் உத்தம மென்று கண்டு உத்தமர்கள் உதவியிருக்கிற உத்தமத்தை உணர்வித்த உத்தமர்களின் கடமையாம்.

நாடகம் என்பதில் தேகம் நாடகசாலையாகவும் மனம் நடிப்பவனாகவும், பரமாத்மா சூத்திர தாரியாகவும், விஷயங்கள் நாடகம் பார்ப்போர்களாகவும் கொள்ளப்படும்.

“அறம் பொருளின்பம் வீடடை நான்கும்
உருவத்தாலாய பயன்” (ஔவை குறள்)

என்பதற் கிணங்க புருஷார்த்தங்களாகிய இந்நான்கைத் தவிர மற்றவைகளெல்லாம் நடிப்பதற்குற்ற நன்மைகளாம்.

ராமன் என்னும் ராட்சச விரோதி.

(முன் தொடர்ச்சி).

ராமன்வீட்டுச் கதவு மூடியிருந்தது ; அதைக் கெடகெட வென்று சப்தம் உண்டாகும்படி கெட்டியாய்த் தட்டினான். இதைக்கேட்ட ராமனது மாமனானராட்சசன் வெளியே வந்து என்னத்திற்கு இச்சப்தம் உண்டாயிற்று என்று பார்த்தான். பின்பு "யார் அங்கே" என்று பெரும் சப்தமிட்டுக் கேட்டான்.

இதற்கு ராமன், "யாருமில்லை; நான்தான், உனது ஏழை மருமகன், ராமன்" என்றான். இதைக்கேட்ட ராட்சசன், "உன் னைப்பார்க்கச் சந்தோஷமானது. என்ன விசேஷம்? சொல்லு" என்றான்.

"என்ன கஷ்டம்! ஓ! மிகக்கெட்ட சங்கதி சொல்லவேண் டியதா யிருக்கிறது. இராஜகுமாரன் பெரியசேனைசேர்த்துக் கொண்டு இங்குவருகிறான்; அவன் வந்து உன்னைக்கொன்றுவிட்டு, உன்னுடைய வீட்டில் நீவைத் திருக்கிற பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போக நினைத்திருக்கிறான்.

இதைக்கேட்ட ராட்சசன் மிகவிசனப்பட்டான். பின்பு கொஞ்சம் பயந்தெளிந்து சொன்னது, "ஆ! எனது மருமகனே! இதென்ன கெட்டசங்கதி! ஹா! ஹா!! ஆனால் ஒன்று; நான் ஓடிப்போய் என்வீட்டுக்குள்ளே யாரும் கண்டுபிடிக்கக்கூடாத ஓர் அறையில் போய் ஒளித்துக்கொள்ளுகிறேன். நீ அந்தவீட்டுக் கதவைமூடித் தாழ்ப்பாள்போட்டுச்சாவிபோட்டுக்கொள். அந்தச் சாவியை ராஜகுமாரன் போகும்வரைக்கும் நீயேவைத்துக்கொள்.

இராட்சசன் உடனே வீட்டுக்குள்போய் விட்டான். இரா மன் அறையைப்பூட்டிக்கொண்டு சாவியைப் பத்திரமாகமடியில் வைத்துக்கொண்டான். அப்புறம் ராஜகுமாரன் காத்துக்கொண்டு இருந்த விடத்திற்குப் போனான்.

ராமனும் முருகனும் இராட்சசன் வீட்டிற்கு மறுபடியும் வந்தார்கள். நன்றாகச்சாப்பாடு சாப்பிட்டுவிட்டுப்படுத்துக்கொண் டார்கள். ராமன் இராஜகுமாரனுக்கு வேண்டியபொன்னும் வெள் ளியும் கொடுத்தான். மூன்றுகல்தூரம் வரைக்கும் ராமன் ராஜ குமாரனுடனே போனான். அதற்கப்புறம் ராஜ குமார னுக்குப் பயமில்லை என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்

டான். ராமன் மறுபடியும் மாமனுரை ராட்சசன் வீட்டுக்குவந் தான். ராட்சசன் இருந்த அறையின்கதவைத்திறந்தான்; அவனை வெளியேவிட்டான். ராட்சசன் இவனைப்பார்த்து, "மருமகனே! நீ எனக்கு மிகப்பட்சம் காட்டினுய்; உனக்கு என்ன வேண்டு மென்றுகேட்டான்; அதற்குராமன் ஒன்றும் வேண்டாம்; உனக்கு இஷ்டமானுல் உன்னுடைய பழயகத்தியும், பெட்டியிலிருக்கும் உனது சட்டையும், உனது படுக்கையிலிருக்கும் தொப்பியும், கால்ஜோடும்கொடு," என்றுன்.

இதற்கு ராட்சசன் "அப்படியா; உனக்கு அவற்றைக்கொடுக் கிறேன்; அவை அதிக உபயோகப்படும். மேல்சட்டை போட்டுக் கொண்டால் நீ இருக்கிற சங்கதியாரும் தெரிந்துக்கொள்ள மாட் டார்கள்; தொப்பி எல்லாவற்றையும் உனக்குத் தெரியக்காட்டும், அந்தக் கத்தியால் எதை அடிக்கிறயோ அது துண்டுதுண்டாகி விடும்; ஜோடுபோட்டுக்கொண்டால் அதிகவேகமாகப் போகலாம்.

ராமன் இந்த வெகுமானங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப் பட்டு இராஜனைத்தேடிப்போய் அவனைச்சேர்ந்தான். பிறகு இராஜ குமாரனைப் பின்பற்றிப்போனுன். இரண்டுபேரும் சேர்ந்து கொஞ் சதூரம் போனுர்கள். இராஜகுமாரன் தன் அரண்மனைக்குப் போய்விட்டான். இராமன் மாத்திரம் தனியாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

அப்படியே போகும்போது வழியில் ஒருபெரிய அரண்மனை யைப்பார்த்தான். அங்கு ஒரு பெரிய விருந்து நடந்துகொண்டிருந் தது. அங்கிருந்தவர்கள் இந்த வாலிபனை இன்னுன் என்று தெரிந் துகொண்டு இவனையும் விருந்துக்கு அழைத்தார்கள்.

அந்த விருந்துக்கு வந்திருந்தவர்கள் மிகசந்தோஷமாக இருந்தார்கள். அப்போது ஒரு பெரும் ராட்சசன் அங்கேவர வந்துகொண் டிருக்கிறுன் என்று ஒருபையன் சொன்னுன்.

அதைக்கேட்ட ராமன் "நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். எல் லாச்சங்கதியும் எனக்குவிட்டுவிடுங்கள், நான்பார்த்துக்கொள்ளு கிறேன்" என்றுன்.

உடனே ராமன்கொடுத்த சட்டையைப் போட்டுக்கொண் டான். அதனுல் அவன் யாருக்கும் தெரியாது மறைந்து விட் டான்.

பிறகு அந்த ஜோட்டைப் போட்டுக்கொண்டான்; அது அவனை வெகுசீக்கிரமாய்க் காற்றைப்போல் கொண்டுபோனது.

அந்த ராட்சசனது அரண்மனைத் தெருக்கதவினிடம் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே, உரக்கக்கூச்சலிட்டுப் பாடினான்.

ஹ ஹா ஹி ஹீ ஹொ ஹோ ஹோம் ஆங்கிலர் காற்றம் அடிக்கிறதிங்கே; யார் வாழினும்சரி, யாரிறக்கினும்சரி அவனது முதுகில் அமைந்துள்ள எலும்பை முறுக்கி வடையா முற முறக் கடிப்பேன்.

“நீ என்னை முதுகில் பிடி பார்ப்போம்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அந்த அரண்மனையைச் சுற்றிச்சுற்றி ஓடினான்; இவனைப்பின்பற்றி அந்த ராட்சசனும் ஓடினான்.

இப்படி இரண்டுபேருமாக அரண்மனைக்கு எதிரிலேயிருக்கும் வாராவதிக்குவந்தார்கள். அந்த வாராவதியைத் தாண்டினார்கள்; ராட்சசன் தாண்டிவரும் சமயத்தில் ராமன் குனிந்து தன் மாமன்கொடுத்த கத்தியால் ஓர் அடி அடித்தான்; இதனால் இந்த ராட்சசன் இறந்தான்.

இப்படியே ராமன் அனேக ராட்சசர்களை மிகவேகமாகக் கொன்றுக்கொண்டே தன் ஊர்சுற்றிவந்தான். இப்படிச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும்போது அவன் இளைப்படைந்தான்; அதனால் வீடு போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கே தான்விரும்பிய ஓர் அழகான பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துக்கொண்டான். அவன் தன்மனைவியை விரும்பி அவளோடு பலகாலம் வாழ்ந்து அனேக புத்திரர்களைப் பெற்றான்.

அங்கே தன் தகப்பன் வைத்த நிலங்களைப்பயிர்செய்து அதனாலேவந்த வரும்படியை வைத்துக்கொண்டு அவனும் அவனது மனைவியும் குழந்தைகளும் சுகமாக வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

(அப்போது அவன் கொடுத்த அச்சியந்திரம் சக்கிரவர்த்தினி அச்சியந்திரசாலையிலும், எழுதுகோல் என்கையிலும் இருக்கின்றன).

வ. ஆறுமுக செட்டியார்,
முத்தியாலுபேட்டை, சென்னை.

ஆசார மஞ்சரி.

(முன்தொடர்ச்சி.)

அறிவுடையார் தாம் செல்லும்போது செய்யுஞ் செயல்களிவையா மெனல்.

(31) அறிவுடையார் இரண்டு தேவர் மத்தியிலும், பார்ப்பார் மத்தியிலும் செல்லார்; தம்மின விடத்துப் பெரியார் வாழ்த்தினல் அவரை வணங்கித் துதிப்பார்; தம்மோடொப்பார் தம்மை சொல்லும்பொது வந்தால் அவர்க்கு நேரேசென்று மனமகிழ்ந்து அவரை யுபசரித்தழைப்பர். இரண்டு தேவர் - இரண்டு தெய்வ விக்கிரகங்கள்.

எச்சிலுமிழ்தலும் மலஜலங்கழித்தலும் இவ்விவ்விடங்களில் செய்தல் கூடாதெனல்.

(32) உணர்வுடையார் புல்லிலும், விளைநிலத்திலும், ஆப்பியிலும், சுடுகாட்டிலும், வழியிலும், தீர்த்தத்திலும், தேவாலயத்திலும், நிழலுள்ளவிடத்திலும், பசுமந்தை யிருக்குமிடத்திலும், சாம்பலிலும் எச்சிலுமிழ்தலும் மலஜலங்கழித்தலும் செய்யார்.

ஆப்பி - பசுஞ்சாணி; தீர்த்தம் - நீர்நிலை.

மலஜலங்கழிக்கும் காலக்கிரமத்தையும் தீயில் நீரூற்றுங்காலத்தையுங் கூறல்.

(33) அறிவுடையார் பகலில் தெற்கு நோக்கியும், இராத்திரியில் வடக்குநோக்கியுமிருந்து மலஜலங்கழியார்; பகற்பொழுதில் தீயில் நீர்வார்த்து அதனையவியார்.

தீ - சமையலறையிலுள்ள நெருப்பு.

அறிவுடையார்எச்சிலுமிழ்தலும் மலஜலங்கழித்தலும் செய்யும்போது செய்யும் பாவனையைக்கூறல்.

(34) யாம் நூல்முறையாக வொழுகுதல் வேண்டுமென்று கருதுமறிவுடையார் பத்துத்திக்குக்களையும் மனத்தால் மறைத்த வாறுகப்பாவித்து, அப்பத்துத்திக்களிலன்றி வேறிடத்திலே செய்வதாகக்கருதியல்லது இந்திரன் வசிக்குமுலகத்தைப் பெற்றாராயினும், எச்சிலுமிழ்தலையும் மலஜலங்கழித்தலையும் செய்யார்.

வாய்கழுவுங்கிரமத்தைக் கூறல்.

(35) அறிவுடையார் சிலர் ஒருபாத்திரத்தில் முகர்ந்த நீர் வார்க்க வாய்கழுவுதல் முடியாதாயின், நீரில் நின்று கொண்டும் நடந்து கொண்டும் வாய்கழுவர்; ஓடு நீர் பெறவிலராயின் நிலைநீரிருந்தும் வாய்கழுவார்; மனத்தால் இவ்வளவு நீரால் வாய்கழுவுதல் வேண்டுமென்று ஒரு வரையறை செய்துகொண்டே நீரால் வாய்கழுவுவர்.

தம்கடமையை யறிந்தவரது செயலை கினையாமெனல்.

(36) எப்போதும் தமது கடமையை யறிந்த அறிவினையுடையவர் ஒருவனிக்குமிடத்திற்கும் விளக்கிற்கும் நடுவே போகார்; சுவரின்மீது எச்சிலுமிழார்; தமக்குக்குளிரால்பெருங்கஷ்டமுண்டாயினும், பிறர்கட்டிய அழுக்கு வஸ்திரத்தைக் கீழே போட்டுக்கொள்ளார்; மேலே போர்த்துக்கொள்ளார்; தம்மை வருத்தி பகைவர் ஆயுதங்களுடன் வந்தாராயினும், தாம் கட்டியுள்ள வஸ்திரத்தின் காற்றைப் பிறர் மீது படச்செல்லார்; பலர் நடுவே நின்று தாம் கட்டியுள்ள வஸ்திரத்தை யவிழ்த்துதறார்.

ஐம்பெரும் பாதகங்களை யறிவுடையார் செய்யக்கருதாரெனல்.

(37) பிறர் மனைவியரை விரும்புதலும், கள்ளுண்டலும், களவுசெய்தலும், சூதாடுதலும், கொலை செய்தலுமாகிய இவ்வைந்தும் நரகத்திற்குச்செல்லும் வழியில் (தம்மையுடையவரைச்) செலுத்துதலால், இவ்வைந்தினையும் யாம் செய்வோமென்று அறத்தை யறிந்தவர்கருதார்; கருதுவராயின், இறப்பாடிலரென்று பலரால் இகழப்படுதலுமல்லாமல் (மறுமையில்) நரகத்தையுமடைவர்.

ஐயந்திர் காட்சியார் சிந்தியாதன இவையெனக் கூறல்.

(38) ஐயம் நீங்கிய அறிவினையுடையவர் பொய் பேசுதலும் கோள் சொல்லுதலும் பிறர் பொருளை யபகரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புதலும், பிறரது ஆக்கத்தைக் கண்டு பொறாமை யடைதலுமாகிய இந்நான்கினையும் நினையார்; நினைப்பாராயின், அவை அவர் தம்மைப்பிறரைபெருக்குமாறு செய்து மீளுதற்கரிய நரகத்திலும் செலுத்தும்; தெய்வமும் கெடுத்துவிடும்.

ஆக்கம் = மேன்மேலுயர்தல்.

சமைத்தான் னுண்ணுங் கிரமத்தைக்கூறல்.

(39) அறிவுடையார் தமக்கென றடுப்பின்மீது உலையேற்றார்; தெய்வத்தின் பொருட்டாக வல்லாமல் அப்பொருட்டாக

ஒரு பிராணியைக்கொன்று மாமிசத்தைக்கொள்ளார்; சமையலறையில் எச்சிற்செய்யார்; மனையில் வசிக்கும் தெய்வங்களுக்குப் பலி யூட்டினமையை யறிந்த பிறகு தாமுணாவுண்பர்.

குரவர் தமக்கிளைய சுற்றத்தாருண்ணும் போதிருக்குங் கிரமத்தைக்கூறல்.

(40) குரவர் தமக்கிளைய சுற்றத்தாருணாவுண்ணும் போது உயர்ந்த ஆசனத்திலிரார்; அச்சுற்றத்தார் முறைமை கடந்து தீய காரியங்களைச் செய்திருந்தாராயினும், அவர் தம்மனம் நொந்தழிதற்குரிய செயலைச் செய்யார்.

உறுதி மொழி.

எல்லா மறிந்தவ ரொன்று மில்லை.
அறிந்தமைக் கழகுன் னடங்கி யொழுகுதல்.
அடக்க முடையவ் னறிவ ருண்மையை.
உண்மை யுணர்ந்தவ ரொன்றும் விரும்பார்.
விருப்பில் லாதவர் வெறுப்பில ராவர்.
வெறுப்பிலார் சித்தம் வெளிபோல் விளங்கும்.
சித்தமா சற்றூர் தியக்கமற் றிருப்பர்.
தியக்க மற்றவர் சேரா ருலகில்.
உலகிற் சேரா ருறுதுய ரொழிவர்.
துயரிலார் நன்மை துன்னுவர் தாமே.

ஞானசாதனநிலை.

பொன்போல விலங்குமனஞ் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம்
புத்திவிசா ரித்தறியும் பொலிவகலு லரவாந்
தன்போல விலையெனலா லகங்கார மதமா
தணிசிகாஞ் சித்தமொரு தன்மையினு ளையா
பின்போலுஞ் சலனமன மசையாம னிறுத்தி
விசாரிக்கும் புத்தியினை மெய்ப்பொருட்பால் விடுத்து
வன்போடு வருமகங்கா ரத்தினையுங் கடிந்தால்
வைத்தவிடத் திருந்துசித்த மசைத்துவமுந் தருமே.

17

அகாரதாரம்.

துக்கம் வேண்டாம், சுகம் வேண்டும் என்னும் இச்சையுடையபிராணி இவ்வுலகின்கணில்லை. ஆதலால் மனிதர் இவ்வுலகின்கண் அநுபவித்தற்கு யோக்கியமாயுள்ள இன்பங்களுள் சரீர சுகமே முதன்மையானதாம்; சுகவீனம் மிகுதியும் துன்பத்தைத் தருவதாம். மக்கள் உண்ணும் உணவுப் பொருள்களை ஜீரணஞ் செய்யும் கருவிகளும், உண்ட ஆகாராதிகளினின்று இரத்தத்தையுண்டாக்கி, அதனைச் சரீர முழுதும் வியாபிக்கச் செய்யும் நாம்புக் கருவிகளும், ரத்தத்தைச் சுத்தஞ் செய்யுமாறு வாயுவை உட்கொள்ளும் சுவாசக்கருவிகளும், பிற கருவிகளும் சுகநிலைமையிலிருந்து சரீரத்தை இயக்கும்போதுதான் மனிதன் சுகஸ்திதியிலிருக்கின்றான் என்று கூறுகின்றோம். மக்கள் சுக சரீரிகளாயிருத்தற்பொருட்டு பகவான் நமக்கு ஆயுர் வேதத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றார். அந்த வேதத்திற் கூறப்பட்டுள்ள விதி விலக்குகளை யநுசரித்து நடப்பவர் பெரும்பான்மையும் திடகாத்திரராயிருந்து, நீடித்த ஆயுளைப்பெற்றுச் சுகமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். அவ்விதி விலக்குகளை யநுசரித்து நடவாதவர்கள் பெரும்பான்மையும் சரீர பீடையுற்று அற்ப ஆயுளுடையவராய்த் துக்கிகளாக வாழ்கின்றார்கள். நித்திய கர்மானுஷ்டானங்கள் செய்வதற்கும், போஜனஞ் செய்வதற்கும், வேலை செய்வதற்கும், போகஞ் செய்வதற்கும், உறங்குவதற்கும் கால அளவைகளைப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இவ்விதிகளை யநுசரித்து நடப்பவர் பெரும்பான்மையும் சுகமாக வாழ்ந்து வருகிறார்களென்பது பிரசித்தமாம். மக்கட்கு சரீரம் ஆரோக்கியமாயிருப்பதும், அஃதின்றியிருப்பதும் விதிவசத்திலுளதென்று அறிவினர் கூறிக்கொண்டு ஆயுள் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள விதி விலக்குகளைப் பொருட்படுத்தாது யதேஷ்டாநுசாரிகளாயிருப்பவர் பெரும்பான்மையும் அற்பாயுளுடையவராயும், துக்கிகளாயும் வாழ்ந்து வருவதும் பிரசித்தமாம். பகவான் விதியையும் விதித்து, அதனை விலக்குவதற்கு மதியையும் மக்கட்குக் கொடுத்திருக்கின்றார். விதியையும் மதியினால் வெல்லலாமென்னும் பழமொழி வழங்கி வருவதும் உலகப் பிரசித்தமாம். ஆதலால் சரீரம் நிலைத்திருத்தற்கு அத்தியாவசியமான வாயு, ஜலம், போஜனம், தேக சுத்தம், தேகப்பயிற்சி, நித்திரை, வாச ஸ்தலம், மனோவமைதி

முதலிய விஷயங்களைப்பற்றி விரிவாகக் கூறும் சாஸ்திரங்களை ஒவ்வொருவரும் கற்று அவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ள விதி விலக்குகளை அநுசரித்து நடப்பது அத்தியாவசியகமாம். சரீரமும், மனமும் சமநிலைமையிலிருந்தாற்றான் இகலோக இன்பத்தைப் பூரணமாய் மக்கள் அநுபவித்தற்குச் சாத்தியமாகும்.

அறிவுடைமை

சோர்வுவாராதபடிக்கும், பகைவரால் துன்பம் வாராதபடிக்கும், காக்கின்றதற்கு அறிவே காரணமாதலால், அதனிடத்து எப்போதும் சிந்தை வைத்து நடக்கவேண்டும்.

மனம்போனவழியிற் புத்தியைப் போகவிடாமல் நன்மார்க்கத்திற் செலுத்துவது அறிவே யாதலால், அதைச் சிந்தித்திருக்க வேண்டும்.

மாறி மாறிவரும் (ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்னும்) முக்குணங்களின் தன்மையால் நல்ல பொருளைத் தீயோரிடத்திலும் தீயபொருளை நல்லோரிடத்திலும் கேட்டினும், அவைகளின் தன்மைகளைப் பகுத்தறிந்து, உண்மை இஃதென்று கண்டறிவதே அறிவாம்.

அறிவில்லாத மனிதர் வறுமையிற் றுன்பப் படுவதற்குப் பகையிருந்தாற்றான் வேண்டுமென்பதில்லை; ஏனெனில், அறிவுடையவன் பலஹீனனாக இருந்தாலும் இக்கட்டு வந்தவிடத்துத் தப்பித்துக் கொள்வான்; அறிவிலான் பலசாலியாக விருந்தாலும் ஒருவனால் உயிரிழக்கும்படி நேரிட்ட காலத்தில் தப்பித்துக்கொள்வது கடினமாம்.

பின்வரும் நன்மை தீமைகள் இவ்விதமாக வருமென்று புத்திக் கூர்மையால் முன்னறிந்து நடப்பவர்களே அறிவுடையாரென்றும், அப்படிக்கறிந்து நடவாதவர்களறிவிலாரென்றும் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றனர்;! அஃதநுபவமுமாம்.

ஒரு தடாகத்தில் 3 மீன்களிருந்தன; அவற்றிலொன்று வருங்காலமறிந்து தக்கபடி முயலுமறிவுடையது; மற்றொன்று ஒரு காரியம் நேர்ந்த பின் தகுதியான யுக்திசெய்து பலனடையத்தக்க அறிவுடையது; மூன்றாவது வருவது வாராமற் போகாதென்று கருதி முயலாமலிருக்கும் புல்லறிவுடையது. இம்மூன்று மீன்களும் நெடுங்காலமாய் அத்தடாகத்தில் வாஸஞ்செய்து வருகையிலொரு

நாள் ஒரு செம்படவன் மீன்பிடிக்க வந்தான். அவன் வந்த அரவங்கண்டு வருங்காரியமறிந்து முயல்கின்ற மீன் தடாகத்தின் பாதாளத்தில் முழ்கி மண்ணைக் கடித்துக்கொண்டோரிடத்தில் அடங்கியிருந்தது. ஸமயோசித புத்தியுள்ள இரண்டாவது மீன் அப்படிக்குச் செய்யாமலிருந்தபடியால், செம்படவன் எறிந்த வலைக்குள்ளகப்பட்டு வருந்தித் தப்பிப்போக வென்னவழியென்றாலோசித்து ப்ராணனை விழுந்ததுபோற் கைகால்களை யசைக்காமல் அவன் போட்டவிடத்திற் கிடந்து ஸமயம்பார்த்துத் துள்ளித்தொப்பென்று தண்ணீரிற் குதித்தோடிப்போய் க்ஷேமமடைந்தது. வருவது வாராமற் போகாதென்கிற நினைப்புள்ள மீன் வலையிலகப்பட்டதுமன்றி செம்படவனாற் கரையிற் போடப்பட்டவுடனே துள்ளித்துள்ளி விழுந்தபடியால் இது தண்ணீரில் விழுந்தோடிப்போமென்று நினைத்துச் செம்படவன் அதைக் காலால் மிதித்துக்கொன்று போட்டான். ஆதலால் வருங்காரியமறிந்து நடப்பவனை உத்தம புத்திமானென்றும், ஸமயோசித புத்தியுள்ளவனை மத்திமனென்றும், வந்தது வரட்டுமென்றிருப்பவனை அதமனென்றும் சொல்லவேண்டும்.

பழிபாவங்களுக் கஞ்சாதிருப்பது மூடருடைய தன்மை; அஞ்சி நடப்பது அறிவுடையவர்களுடைய செய்கையாம். ஆதலால் அறிவு எல்லாவற்றிற்கும் சிறந்ததாம்.

எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் அறிவே காரணமாதலால் அறிவுடையோர்க்கொன்று மில்லாவிடினு மெல்லா முண்டென்றும், அறிவிலார்க்கு எல்லாமுளவாயினு மொன்றுமில்லையென்றும் பல நூல்கூறுகின்றது.

ஆதலால் அறிவை நோக்கி யுகத்தோடொத்து வாழவேண்டும்.

யுத்தம்.

இப்போது ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நடக்கும் யுத்தம் மிகு உக்ரமாக நடந்து வருகின்றது; மேற்குப் போர்முகத்தில், சோம் நதிப் பிரதேசத்தில் ஜெர்மானியர் பெருஞ்சேனை திரட்டிவந்து போர்புரிந்து வருகின்றனர்; இவ்விடத்தில் எவ்விதத்திலும் பிரிட்டிஷாரையும், பிரெஞ்சுக்காரரையும் முன்னேறிச்செல்ல வொட்டாது செய்தல் வேண்டுமென்று பெரும்பிரயத்னஞ்செய்து வருகின்றனர்; அங்ஙனமிருந்தும் பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சுக் காரரும் பீரங்கிப்படையின் பலத்தினால் முன்னேறிச்சென்று

Registered No. M. 520.

கொண்டிருக்கின்றனர். வர்டூனைப்பிடிக்க ஜெர்மானியர் 200 நாள் கடுமையான யுத்தஞ்செய்தும், அஃது அவர்களால் சாத்தியப்படாமற்போனது. அதனாலவர்கள் வர்டூனைத்தாக்கிப் பிடிக்கும் யோசனையை விட்டுவிட உத்தேசித்திருக்கின்றனர். இவற்றால் ஜெர்மானியரது பலங்குறைந்து வருகின்றதென்றே கூற வேண்டியிருக்கின்றது.

ருஷ்யப்போர்முகத்தில் ருஷ்யர் கலீஷியாவைக்கடந்து கார்பேதியின் மலைக்கணவாய்களில் பிரவேசித்திருக்கின்றனர்; கிழக்குப் போர்முகத்தில் ஜெர்மானியயரையும், ஆஸ்டிரியரையும் தலைகாட்டவொட்டாது அடித்துத்துரத்தி வருகின்றனர்.

ரொமேனியர் நேசராஜாங்கத்தாரோடு சேர்ந்து ஆஸ்டிரியாவின்மீது படையெடுத்து, ஆஸ்டிரிய ஹங்கரியில் 20 மைல்தூரம் பிரவேசித்துவிட்டனர்; டிரான்ஸில்வேனியாவை ஆஸ்டிரியர் காப்பாற்றுவதற் அசக்தராய்விட்டனர்; அதனால் டிரான்ஸில்வேனியா முற்றும் ரொமேனியர் வசமாய்விடும். இப்போது ரொமேனியரும் ருஷ்யரும் சேர்ந்து ஆஸ்டிரியருடன் போர்செய்து வருகின்றனர். ருஷ்யர் ரொமேனியா மூலமாகப் பல்கேரியாவிலும் சென்று பல்கேரியரோடு போர்செய்து வருகின்றனர்; பல்கேரியாவிலும், செர்பியாவிலுமுள்ள சில நகரங்களையும் பிடித்திருக்கின்றனர். ருஷ்யரும், ரொமேனியரும் சேர்ந்து செர்பியாவை மீட்டுக்கொள்வார்கள்; பல்கேரியா சமாதானத்திற்கு வராவிடின், அது செர்பியாவின் கதியாய்விடுமென்பது சந்தேகமற்ற விஷயமாம். ருஷ்யர், சலோனிக்காவி லிருந்துவரும் நேசதேச சேனைகளுடன் சேர்ந்து துருக்கியை யெதிர்ப்பார்கள். அப்போது துருக்கியின்கதி அதோகதியே ஆகிவிடும். இப்போது சலோனிக்காவிலிருந்து வந்து பிரிட்டிஷாரும், பிரெஞ்சுக்காரரும், செர்பியரும் பல்கேரியரை யெதிர்த்து வருகின்றனர். சீக்கிரத்தில பல்கேரியா வடக்கு, மேற்கு, தெற்குப் பாரிசங்களில் நேசக்கட்சியாரால் சூழ்ந்து கொள்ளப்படும்.

இத்தலி தடைபடாது முன்னேறிச்சென்றுகொண் டிருக்கின்றது; அஃது அல்பேனியாவிற்கும் சேனையை அனுப்பியிருக்கின்றது.

ரொமேனியா நேசக்கட்சியுடன் சேர்ந்துவிட்டமையின், கிரீசும் நேசக்கட்சியாருடன் சேரவே வேண்டியிருக்கின்றது; அதை பற்றிக் கிரீஸில் இப்போது பெருங்குழப்ப முண்டாயிருக்கின்றது. கிரீசம் நேசக்கட்சியுடன் சேர்ந்துவிடுமாயின் யுத்தம் சீக்கிரம் முடிவுபெறும்.

Printed & Edited by K. Vadivelu Chettyar at the
Sacchidhanandha Press, Komaleeswaran Pet, Madras.